Elizabeth Harrison

271

APEL DE URGENȚĂ

Colecția

Editura ALCRIS

ELIZABETH HARRISON

APEL DE URGENȚĂ

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

EMERGENCY CALL
Traducere și adaptare de Mihaela Giurcă

ISBN 973-9405-15-0

Colecția „El și EA“

La Spitalul Central, femeile și bărbații erau pregătiți pentru a deveni cei mai buni doctori și asistente din țară. A fi „pregătit la Central" însemna să ai reputație, oriunde ai fi lucrat. Dar, oricât de bine pregătiți ar fi fost, erau oameni ca toți ceilalți, fiecare cu problemele sale. Vom vedea, deci, oameni ale căror vieți sunt afectate în viața mai complexă a spitalului... Central...

CAPITOLUL I

APEL DE URGENȚĂ

Era ora două noaptea, iar telefoanele sunau pretutindeni în nordul Londrei.

Richard Collingham se răsuci în pat și răspunse la telefon. Era chirurg și era obișnuit să-i sune telefonul în mijlocul nopții. Puțin amețit, ridică receptorul și spuse:

– Collingham. Părea treaz și gata de acțiune. Veioza era aprinsă, iar agenda și pixul erau la îndemână.

– Bună dimineața, domnule. Îmi pare rău că vă deranjez.

După cum se aștepta, era vocea lui Matthews, portarul de noapte al Spitalului Central din Londra.

– Nici o problemă, Mathews. Ce mai e, de data asta?

– Mă tem că este grav, domnule.

Richard Collingham încremeni. Dacă Matthews spunea că este un caz grav, cu

siguranţă aşa era. Însemna că se întâmplase un adevărat dezastru.

– Un accident feroviar pe ruta Euston. Ne aşteptăm la aproape o sută de victime. Un avion echipat cu toată aparatura medicală va ajunge acolo o dată cu dumneavoastră, domnule Collingham. Acum echipajul sanitar pregăteşte rezerve de plasmă şi îndată ce sunt gata porneşte spre locul accidentului.

Euston. Acest accident a făcut ca Spitalul Central din Londra să devină supraaglomerat. Au aşezat paturi chiar şi pe coridoare, iar tot personalul a fost chemat la posturi.

Matthews îi dădu coordonatele locului în care a avut loc accidentul. Richard le notă, închise telefonul, îşi aruncă pijamaua (Libby o găsi mai târziu pe podea) şi-şi luă un fel de pelerină. Aceasta era mult mai practică, hotărâse el, pentru a face faţă unui accident feroviar. Libby nu se agită câtuşi de puţin. Era la fel de obişnuită ca şi el să sune telefonul în miez de noapte. Telefonul îl trezise pe el, dar ea continuă să doarmă. Pe ea o trezeau plânsete de copil, dar el nu se deranja niciodată. Era de asemenea obişnuită să se trezească dimineaţa şi să vadă că el deja plecase. Îşi continua ziua pregătind copiilor micul dejun, apoi treburile de fiecare zi, până

când el, ori venea înfometat acasă, ori telefona să-i spună unde este și când se întoarce. Astăzi avea să fie altfel, dar nici unul din ei nu bănuia acest lucru.

Îmbrăcat cu blugii ponosiți, cu pulovărul tip polo și cu un hanorac, cu părul negru răvășit, părăsi dormitorul și în ciuda gabaritului său – era un bărbat înalt, avea peste un metru optzeci, cu umerii lați de înaintaș la rugby – coborî scara în fugă.

Ajuns la capătul scărilor, reuși să ocolească tricicleta lui Heather printr-o săritură. Cea mică o lăsase exact acolo unde nu avea voie.

Trânti ușa după el și se urcă repede în mașină, apoi conduse până la intersecția drumurilor dinspre Camden Town și Chalk Farm. Cunoștea împrejurimile orașului. Când fusese numit medic chirurg rezident la Spitalul Central, el și Libby se hotărâseră să locuiască în Camden Town pentru a-și putea vedea mai des familia. Acum avea întâlnire cu conducerea, cu firma lui Sandy Drummond. Era, după cum îl asigurase Libby, un tânăr chirurg. El o îmbrățișase. „Un tânăr chirurg", o aprobase el, „cu o soție deosebit de frumoasă". Pentru că Libby era încântătoare, toți cei din spital o considerau astfel. Părul negru, strâns în coc, îi încadra fața ovală.

Pielea ei era deosebit de fină, fruntea senină, iar ochii verzi de o strălucire desăvârșită îi dădeau un aer liniștit... cu toate că, de fapt, Libby nu era deloc o fire liniștită. Nimeni în afară de ea nu știa cât de mult depindea ea de ajutorul lui Richard.

De această dată, în zâmbetul ei plin de afecțiune, de devotament, Richard simți că găsește puterea de a trăi. Nu se putea obișnui cu această idee... de fiecare dată reușea să-i taie pur și simplu respirația.

Ajuns la locul accidentului, văzu că poliția pusese bariere de-a lungul drumului. El scoase capul pe geam și explică în ce scop se află acolo. Polițistul își anunță colegul care purta o cască și o stație de emisie-recepție. Transmise mesajul, ascultă, apoi se întoarse spre Richard.

– Luați-o înainte, domnule, apoi faceți la stânga și așteptați. Vor trimite un polițist cu motocicleta care să vă conducă la victime.

Richard făcu o grimasă.

– Asta este procedura, spuse el și apăsă pe accelerație. După ce făcu la stânga, motociclistul apăru, îi făcu semn de liberă trecere și îl conduse. Pătrunseră fără nici o problemă. Aici, erau deja ambulanțele, mașini de pompieri și de poliție. Girofarurile și

sirenele dădeau dovada a ceea ce se întâmpla acolo. Deja se instalaseră reflectoare pe taluz. Richard pătrunse în acest haos. Era un zgomot provocat de strigătele celor care salvau ceea ce se putea și țipetele de durere ale răniților, plus acel miros înecăcios de cauciuc ars. Undeva o femeie plângea întruna. Alta țipa... sau poate era un copil. Erau sunete foarte greu de distins și înspăimântătoare.

Ajunseseră deja ambulanțele cu brancardieri care purtau tărgi și pături, pe jos erau o mulțime de răniți care gemeau și țipau. Lucrătorii de la calea ferată erau acolo de asemenea, încercând să îndepărteze vagoanele căzute, strigau unul la celălalt, fiecare vrând să-și facă datoria. Pompierii erau peste tot dar, slavă Domnului, nu era încă nici un incendiu. După o oră părea că nu se schimbase nimic. Richard era murdar și foarte ocupat. Muncise fără încetare din momentul în care ajunsese în acel loc. Era foarte puțin conștient de faptul că un echipaj întreg îl însoțea, asistente care se străduiau să-și facă datoria, purtau halate și bonete pe cap și încercau să-și păstreze calmul. Îl văzuse și pe arhivar. Michael îi spusese că echipa de salvare improvizase un fel de spital chiar la locul accidentului. Fusese prea ocupat pentru a inspecta acel loc dar îl

trimisese pe Mike acolo pentru a transporta cazurile grave la Spitalul Central. Un om de la ambulanță îi întinse o cană cu ceai.

– Poftiți un ceai cald, doctore. Vă va înviora.

– Mulțumesc.

Bău ceaiul dulce și concentrat și dădu cana înapoi. Observă că aceasta avea desenați niște trandafiri. Era ciudat. Poate că provenea de la una din micile case de pe marginea drumului. Omul de la salvare îi confirmă bănuiala.

– Da, ni le-au adus soțiile celor care ajută aici.

– Mda, spuse Richard absent. Asigură-te ca răniții să nu bea ceai înainte de a fi consultați.

– Da, am înțeles, doctore. Doctorul de acolo se pare că a fost destul de brutal.

– Bine, spuse Richard. S-ar putea ca fiecare rănit să aibă nevoie de o operație. Și nu este permis să bea lichid înainte.

– În regulă, doctore.

Richard se întoarse la treabă. Ajunseseră la adevăratul dezastru , la vagoanele care fuseseră pur și simplu distruse. Se auzea zgomotul aparatelor care tăiau metalul și împrăștiau scântei orbitoare.

Un bărbat veni în fugă.

– Ați putea veni, doctore? Nu putem continua. Sunt o grămadă de răniți blocați sub vagoane. Veniți cu mine, să vă arăt.

Acesta îl însoți până la vagoane. Aici erau o mulțime de reflectoare și dispozitive pentru ridicat bucăți din vagoane.

– Veniți aici, la primul vagon, îi spuse bărbatul. Nu-l putem mișca, i s-a blocat piciorul. Cred că va trebui să vă strecurați pe sub vagon. Noi am tăiat metalul atât cât a fost posibil.

De îndată ce ajunse la rănit, văzu că piciorul acestuia era blocat sub suprastructura de oțel. Înainte ca rănitul să fie mișcat era nevoie să i se amputeze piciorul.

Prima grijă fu să-i calmeze durerea, dar pentru acest lucru avea nevoie de anestezic. Se întoarse spre cel care-l ghidase până acolo și-i spuse să mai cheme un doctor, de preferință un anestezist, dar după o clipă zise:

– Nu, stai o secundă. O pățise de atâtea ori când trimisese mesaje verbale. Luă o foaie și notă: „Trimiteți un asistent anestezist pentru amputare de urgență. Urgent". I-o dădu omului și acesta a dispărut.

Rănitul părea mai liniștit acum, iar Richard se gândi că poate va înțelege ce vrea să-i spună. Începu să-i vorbească.

– În curând te vom scoate de aici și nu va trebui să rabzi prea mult. Te vei simți mult mai bine într-un minut sau două, adică imediat ce injecția își va face efectul... deja te simți mai bine, nu-i așa? Te vom trimite la spital și când îți vei reveni, te vei găsi liniștit în pat.

Omul bolborosi ceva în legătură cu piciorul lui.

– Știu, omule. Chiar de asta mă ocup acum. Nu-ți face griji, vei scăpa de aici. Spera că ceea ce spunea era și adevărat, în tot acest timp pregătindu-și instrumentele de intervenție, pre-stelirizatorul, bisturii, foarfece. Turnă puțin cetavlon într-un castron și desfăcu un pachet de pansamente. Unde Dumnezeu era asistentul? Mai bine ar prepara singur soluția.

Urma să facă operația de dezarticulare la genunchi. În aceste condiții metoda simplă era cea mai eficace. Operația finală avea să fie făcută la spital. Problema era că nu prea avea spațiu pentru a se mișca. Trebuia să facă tot posibilul să reușească. Din fericire, operația nu a fost dificilă. Începuse să curgă mult sânge și nimeni nu era acolo pentru a-l opri. Fu nevoit să supravegheze artera de sub genunchi, dar era imposibil să ajungă la partea posterioară a piciorului. Trebuia să se descurce

într-un fel. Îi făcu pacientului două injecții cu antitetanos și penicilină, iar acum se ruga ca asistentul să ajungă mai repede. Chiar în acel moment auzi pași și fu sigur că era anestezistul, însă în spatele lui se afla un străin.

– Va trebui să părăsiți imediat acest loc. Există pericolul ca vagonul fragmentat să se prăbușească.

– Unde este anestezistul? Asta îl interesa pe Richard acum.

– Nu contează, doctore. Nu mai este timp. Trebuie să plecați de aici imediat.

– Cât timp aș mai avea?

– Aproximativ cinci minute. Nu pot spune cu siguranță. Se va prăbuși.

El înțelese mesajul. Vagonul avea să se prăbușească peste ei. Trebuia să scoată pacientul de acolo cât mai repede, cu sau fără anestezist. Pacientul auzise și el discuția. Era îngrozit și nu rostea nici un cuvânt.

– Nu-ți face griji, spuse Richard, te vom scoate de aici înainte să ți se întâmple ceva. Îi administră o injecție mai repede decât o făcuse vreodată și se întreba cât de rapid ar putea să-i facă operația de amputare. Își aduse aminte că înainte chirurgii puteau amputa un picior în câteva minute. Dar mai citise că în bătălia de la Trafalgar un chirurg amputase

un picior în cincizeci de secunde. Era un record pe care nu credea că-l va putea realiza.

– Va curge mult sânge, iar eu va trebui să supraveghez arterele. Du-te afară și strigă la brancardier să fie gata să-l transporte la ambulanță. Omul mormăi ceva și dispăru.

Lampa nu dădea destulă lumină. Unde oare era asistentul? El ar fi trebuit să țină lampa.

Pentru prima dată se gândi că poate acesta nu era dispus să-și riște viața venind acolo.

Avea dreptate.

Dar cineva sosi totuși. Se auzi un zgomot de pași pe metal și apăru cineva.

– În regulă. Ține tu lampa!

– Doctore, trebuie să ieși de aici. Nu putem fi siguri că acest vagon nu se va prăbuși. Trebuie să ieși cât mai repede de aici.

– Taci și ține lampa!

Înțelesese foarte bine situația. Dar el avea ceva de dus la bun sfârșit și asta intenționa să facă.

Omul tăcu și se supuse ordinelor doctorului.

Richard începu să taie pielea genunchiului, în scurt timp ajungând la încheietură. Îl trase de coapsă mai aproape, simți artera pulsând și o izolă cu un garou. Urma să facă ultima tăietură.

– În regulă, spuse Richard, dar omul care-i ținea lumina era transpirat și aproape verde de frică. Dă-mi lampa, acum. Îl vei trage afară cât de repede poți. Ai grijă ca garoul să nu alunece. Ține o arteră principală... dacă alunecă, omul va muri în câteva secunde. Așa că ai grijă!

Omul începu să facă exact ceea ce îi spusese doctorul.

– Veniți după mine cât mai repede, doctore. Mi-e teamă să nu i se întâmple ceva.

Nici lui Richard nu i se păru că e în regulă. Se auziră deodată niște zgomote ciudate, parcă se rupea ceva. Îl ajută pe branoardier să scoată rănitul de sub bucățile de metal. El fu primul care scoase capul afară. Dar nu destul de repede.

Un zgomot asurzitor se auzi și Richard știu imediat despre ce era vorba. Vagonul dezmembrat se prăbușea. Până aici i-a fost. Și leșină.

Nu voia să moară.

Când își reveni, descoperi plin de stupoare că nu pățise nimic. Era acoperit de bucăți grele de metal. Acum era rândul lui să fie salvat. Avusese noroc.

Era întuneric și nu putea vedea nimic. Unde dispăruse oare lampa? Se gândi că trebuie să

aibă răbdare şi totul se rezolvă. Încercă să caute lampa pipăind în jur, dar îi fu imposibil să se mişte. Era ciudat că nu simţea nici o durere. Dar îngrijorarea lui dispăru când auzi voci în jur. Îşi zise: „stai liniştit, Collingham, acum ei sunt cei care trebuie să acţioneze".

Cel care apăru primul fu arhivarul.

– Totul va fi în regulă. Te vom duce direct la spital. Nu-ţi face griji!

– Las totul în seama ta. N-am de ce să mă tem. Era curios ce făcuseră în legătură cu acea operaţie de amputare, dar nu mai întrebă nimic. Îl luară cu ambulanţa. Apoi plecară spre spital, pornind sirena şi, mai mult ca sigur, se gândi iritat, că aprinseseră şi girofarul.

La poarta spitalului se strânsese o mulţime de reporteri curioşi să afle cât mai multe amănunte despre accident şi despre victimele acestuia. Şoferul le spuse cine se află în ambulanţă.

– Domnul Collingham, unul din chirurgii spitalului. A fost rănit în timp ce încerca să salveze un pacient. L-au avertizat dar el a continuat o operaţie de amputare a unui picior. N-a vrut s-asculte şi vagonul s-a prăbuşit peste el.

Această ştire a devenit cap de afiş. „Ultima ştire despre accidentul feroviar.

Medicul chirurg Collingham grav rănit“. Până seara, această știre era deja în toate publicațiile.

Înainte de asta, Richard fu adus la spital și Libby fu fotografiată, palidă și speriată, însoțită de Paul Collingham, fratele mai mare al lui Richard, care făcuse efortul să ajungă în Camden Town și s-o aducă pe Libby la spital. O luă de braț și o ajută să treacă de fotoreporteri, spunând:

– Nici o noutate, absolut nici o noutate. Și intrară în hol.

Locul semăna cu un abator, dar unul bine organizat. Fiecare angajat al spitalului era la post. Unii pacienți nu necesitau îngrijiri speciale și puteau fi luați acasă de rude, alții însă erau în stare gravă.

Paul o conduse pe Libby către scări.

– N-are rost să așteptăm liftul. Îl vor aduce în salon. Mă duc să văd ce mai este nou. Tu stai aici și așteaptă-mă.

– Paul. Paul, înainte să pleci, trebuie să știu... trebuie să-mi spui... crezi că va...

– Nu cred că va muri, zise el hotărât. Paul era un tip care spunea lucrurilor pe nume. Nu, aș fi surprins dacă ar muri. Trebuie doar să așteptăm să vedem ce se întâmplă, spuse el și plecă.

Libby îl privi cum pleacă şi se gândi că îi era de mare ajutor.

Sandy Drummond veni la ea îngrijorat. Cu ani în urmă, Sandy era roşcat. Acum avea chelie, dar îi rămăseseră totuşi câteva smocuri de păr. Era durduliu şi avea o fire amabilă. Toată lumea avea încredere în el. Îi luă mâinile într-ale sale şi-i spuse cu blândeţe:

– Libby, draga mea. Prin ce momente neplăcute treci. L-am consultat şi la prima vedere nu pare să fie nici o leziune internă. A avut noroc până la un punct. Se opri şi se întrebă dacă era cazul să-i spună mai multe.

– Cum adică „până la un punct"? Buzele lui Libby tremurau, dar reuşi să formuleze întrebarea, privindu-l în ochi pe Sandy.

– Are o fractură parţială de coloană, cu câteva leziuni. Poate să fie vorba de o simplă compresie a vertebrelor şi în acest caz n-ar fi nimic grav. Sau, bineînţeles, se poate să fie altceva, dar nu putem şti deocamdată. Este în stare de şoc.

– Deci, ce înseamnă asta?

– Trebuie să aşteptăm să vedem cum decurg lucrurile, draga mea. Înţeleg că-ţi este greu dar nu există altă posibilitate. Orice s-ar întâmpla va urma o perioadă grea şi e imposibil de evitat acest lucru.

– Dacă leziunea este ireparabilă, ce se va întâmpla? Spune-mi adevărul. Trebuie să-l știu.

– În acest caz, va rămâne paralizat. Observă chipul ei plin de groază și continuă. Dar trebuie să te pregătești pentru o perioadă lungă de convalescență. Va trebui să-ți aduni toate puterile pentru a face față acestei situații, Libby.

– Atâta timp cât el va trăi, spuse ea. Nu se putea gândi la ce va urma.

– Cred că va supraviețui. Nu cred că trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta. Dar... ezită o clipă, neștiind cât de mult putea ea să îndure. Va dura săptămâni până să aflăm cât de grave sunt leziunile și dacă se pot vindeca. Cei care îl vor consulta vor fi neurologii... sunt destui în familia Collingham, nu-i așa? Va fi pe mâini bune. Ăsta era un gest generos din partea lui Sandy. Nu-l plăcuse niciodată pe profesorul Collingham, îl numea mereu un om de știință inuman. Va fi aici... socrul tău... cam în două ore. Bun. Trebuie să plec acum. Este multă treabă cu pacienții. Avem o situație grea, draga mea. Încearcă să treci peste asta cât mai ușor. Vom face tot ce ne stă în putință. Te voi anunța dacă apare ceva nou.

– Da, desigur, înţeleg situaţia. Nu-ţi face griji.

– Bravo, eşti o fată cuminte, spuse el şi plecă.

Richard avea să supravieţuiască, iar socrul ei era în drum spre spital. Profesorul Collingham plecase la Oxford pentru a ocupa postul de medic-şef neurolog.

Faptul că acesta urma să sosească o încurajă. El va prelua iniţiativa şi mai presus de toate va înţelege situaţia lui Richard. Sfatul lui în legătură cu tratamentul va fi cel mai competent din ţară.

Fu fotografiat de presă la sosire. Toţi fotoreporterii încercau să-l intervieveze. El refuză categoric, făcând o grimasă, pe care fiecare student de-al său ar fi recunoscut-o.

A doua zi dimineaţa, în ziare, erau nişte fotografii deosebite ale lui Richard împreună cu Libby, făcute la New York, cu cinci ani în urmă. Amândoi erau foarte tineri şi fericiţi... această poză vorbea mai mult despre Richard decât orice alt detaliu în legătură cu cariera sa. Văzând fotografia, Libby începu să plângă.

Văzu această fotografie când se întoarse acasă cu socrul său. Amândoi îşi petrecuseră noaptea la spital şi erau extenuaţi. Toată lumea

o asigurase pe Libby că nu va fi nici o schimbare în starea lui Richard, în următoarele zile. I se dăduseră multe sedative şi nu avea nici un rost ea să stea lângă el.

Acum stătea în sufrageria din Camden Town, lacrimile curgându-i pe obraji în timp ce privea prima pagină din „Telegraph" care îi înfăţişa pe ei doi. Copiii veniră şi-i spuseră:

– Uite, uite, eşti tu şi tata, uite, mami tu şi tata în ziar.

Profesorul Collingham nu ştia cum să se poarte cu ea.

Fiica ei, Heather, în vârstă de cinci ani, grăsuţă, cu părul negru, făcu faţă situaţiei într-un mod admirabil.

– Nu fi prostuţă, mamă. Nu ai de ce să plângi. Plânge numai când este mulţumită, îi spuse ea bunicului ei, scoţând o batistă pe care i-o dădu lui Libby. Gata cu plânsul! Te simţi mai bine acum?

– Da, mulţumesc, draga mea, spuse Libby cu vocea stinsă. Nu ştia ce să facă, să râdă sau să plângă. Lui Collingham îi era teamă ca ea să nu devină isterică.

– Acum poţi să-mi dai batista înapoi, spuse Heather. Libby i-o dădu înapoi, iar aceasta o băgă la loc în buzunar. Am să-i spun Juliei că

vrei o cană cu ceai. Coborî scările și strigă: O cană cu ceai pentru mami, *s'il vous plait!* De curând începuse să învețe franceza.

– *Mais assurément, chérie,* spuse Julie. *Comment va...* adică, cum se simte mami?

– Plânge, spuse Heather succint. Andrew se joacă cu trenulețul și bunicul stă pe scaun și privește. Așa face de obicei. Tati spune că nu se poate abține.

– Și tata cum se simte?

– Of, tati este la spital, spuse Heather. Copiii erau obișnuiți cu lipsa lui Richard și li se părea normal. Auziseră ceva despre un accident și știau că tatăl lor este la spital, ca de obicei. Senzațional era pentru ei faptul că apăruse în ziar poza părinților. Deci erau oameni importanți.

– Ce a zis mami când a văzut fotografia? întrebă Julie. Era la fel de impresionată ca și Heather. Se gândi cât de ciudați sunt englezii. Credea că familia Collingham era una obișnuită și iată că acum descoperea că nu este așa. Din contră, era o familie distinsă din moment ce pozele celor doi au fost publicate în cele mai citite ziare.

Când Julie intră cu ceaiul, Libby asculta ceea ce-i spunea Collingham despre diversele analize care trebuiau făcute pentru a ajunge

la o concluzie în legătură cu starea sănătății lui Richard.

– Trebuie să fii tare, pentru că va urma o perioadă dificilă, o avertiză el. Va dura cel puțin trei luni, dacă nu mai mult.

Libby consideră că acesta era un pas înainte, de vreme ce în urmă cu douăzeci și patru de ore credea că Richard va muri.

– Trebuie să mă întorc la spital, spuse el, luând-o ușor de bărbie. Ținea foarte mult la nora sa. Ai grijă de tine, draga mea. Odihnește-te, pentru că abia mâine vei mai merge la spital.

La început acceptă ideea. Dar după ce se gândi la Richard care stătea singur, iar ea era în dormitorul lor nefăcând nimic și nefiindu-i de nici un ajutor, ajunse la concluzia că era o egoistă. Începu să umble prin cameră disperată. Ar trebui să se ducă la Richard. Ce conta dacă era sau nu conștient? Locul ei era lângă el. Se hotărî să se îmbrace și să plece la spital.

Profesorul Collingham îi spusese să nu meargă la spital. La fel făcuseră și Paul și Sandy. Acesta din urmă îi promisese că o va înștiința dacă intervine vreo schimbare. A fost singurul care o întrebă dacă are somnifere.

– Da, cred că am câteva pastile în dulăpior.

– Ia două pastile când te duci la culcare, spuse Sandy.

Dar nu făcu asta, crezând că o dată ce se va întinde în pat va și adormi. Dar nu a fost așa. Nici măcar nu suporta să stea jos. Se plimba prin cameră fără nici un rost.

Telefonul începu să sune și ea se repezi la el. Se gândi că Richard e pe moarte și că o sună s-o anunțe.

– O, Sandy, cum... ce...?

– Richard este într-o stare destul de bună, prostuțo. Ți-am zis că-și va reveni, și am avut dreptate.

Chiar și în această situație Libby avu un umor ironic. Cei din spitale aveau o noțiune ciudată despre „stare destul de bună". Aproape că însemna „stare gravă", adică pacientul nu era chiar în agonie.

– Te-am sunat să văd dacă ai vreo problemă și dacă ai luat somniferul.

– Nu, de fapt eu... încercă Libby să se explice.

– Știam asta, începu Sandy, ai crezut că nu e cazul să iei pastile. Trebuie să ai grijă de tine, draga mea. Vezi bine că nimeni altcineva nu poate să-ți poarte de grijă. Acum du-te și ia două somnifere din baie sau unde le păstrezi tu, și culcă-te.

– În biroul lui Richard, spuse Libby.

– Du-te, ia-le și întoarce-te la telefon. Am să aștept.

Libby făcu exact ce-i spusese Sandy. Se întoarse și ridică receptorul.

– Da, spuse ea.

– Ai luat pastilele?

– Le am în mână.

– Câte sunt?

– Două. Așa am înțeles...

– Da, da, e-n regulă. Sandy se învinovățea că nu-și făcuse timp să treacă s-o vadă pe Libby. Pe unde Dumnezeu umbla socrul ei? S-o fi întors deja la Oxford? Și Paul nu era de nici un ajutor. Ce-ai făcut cu tubul?

– L-am pus la loc în dulap, spuse Libby surprinsă.

– Și apoi?

– Apoi ce?

– O, la naiba, după ce ai pus tubul la loc, ai închis dulapul cu vreo cheie?

– A, da. Am închis și am pus cheia pe dulap. Acolo o păstrăm noi, ca să nu poată ajunge copiii la ea.

– În regulă. Ai ceva fierbinte de băut?

– Nu, nu am simțit nevoia să...

– Coboară și ia-ți un pahar cu lapte fierbinte, bănuiesc că franțuzoaica s-a dus la

culcare acum. Aşa că bea un lapte fierbinte, înghite pastilele şi bagă-te în pat. Dacă în zece minute n-ai adormit, vin la tine şi te bat.

– O, Sandy, nu te obosi. Jur că voi face asta...

– Deci ai zece minute să faci ce ţi-am zis.

Libby făcu întocmai cum îi spusese Sandy; în drum spre dormitor văzu „Telegraph“ şi îl luă cu ea crezând că o va ajuta să se simtă mai aproape de Richard.

Se întinse în pat şi în aceeaşi clipă sună telefonul.

– Bună, Sandy, am făcut exact ce mi-ai spus. Da. Da. Sunt în pat şi am băut şi laptele. Am să iau şi pastilele. Mulţumesc, Sandy, pentru că m-ai sunat. Închise telefonul şi se gândi ce amabil era Sandy. Richard obişnuia să spună că atunci când este o situaţie de panică, Sandy reprezintă un stâlp de echilibru.

Luă ziarul şi privi fotografia. Îşi amintea foarte bine acea zi. Zburase la New York pentru a-l întâlni pe Richard. Totul era aşa de proaspăt în mintea ei ca şi cum se petrecuse cu o zi în urmă. Făcuseră o adevărată croazieră cu *Nocturne* şi apoi s-au întors în Anglia împreună. Croaziera în mijlocul Atlanticului a presupus o încredere deplină a unuia în celălalt, pentru că nu era puţin lucru ca doi

oameni să traverseze singuri un ocean. Trăiseră împreună emoții și senzații necunoscute până atunci, trăiseră după propriul lor program. A fost ca o a doua lună de miere.

Când oare vor mai putea fi împreună? Libby nu avu curajul să-și răspundă la această întrebare. Dar pastilele își făcură efectul și ea căzu într-un somn adânc.

CAPITOLUL II

RICHARD

O lună mai târziu, Richard încă zăcea neputincios în patul spitalului, într-o rezervă, în care nu de mult el obişnuia să-şi consulte pacienţii. Îşi mişca umerii nervos. De fapt, aceştia erau singura parte a corpului asupra căreia mai avea control. Restul trupului stătea nemişcat şi fără nici o reacţie. Avea unele mici reacţii la încercările de animare pe care le făceau ceilalţi doctori. Se simţea ca un cobai.

Doctorii intrară în cameră şi se opriră la picioarele pacientului, discutând. Apoi unul dintre ei scoase o cheie şi începu să-l lovească încet în talpa piciorului. Corpul pacientului reacţionă. Au început să comenteze acest fapt. Făcuse şi el acest lucru de multe ori. Dar niciodată nu-şi imaginase cum e să fii cel consultat.

S-ar putea să-i spună să închidă ochii. Îi vor înfige probabil ace în corp şi-l vor întreba.

– Simţi ceva?... Ăsta?... Dar acum? Mmda. Interesant.

Îi ura pe toţi. Sandy, Paul, fizoterapeuţii, asistentele, profesorul. Îl trataseră ca pe o maşinărie fascinantă de care toţi se bucurau că au achiziţionat-o la un preţ de nimic. Câteva minute mai târziu apărură în altă formaţie, cu un alt medic, care-l privea cu milă. Nu-i plăcu nici această privire plină de compasiune. Nu avea nevoie să vină cineva şi să-l compătimească pentru cele întâmplate.

Singurul care ar fi putut să-l compătimească ar fi fost el însuşi. Avea o viaţă înainte pentru a-şi plânge soarta. Acum depindea de cum privea lucrurile, pentru că se putea spune că fusese norocos, dar şi că avusese ghinion.

Chiar din primul moment în care redevenise conştient, acolo la Euston, i s-a părut că ceva rău s-a întâmplat. Ar fi trebuit să aibă dureri, dar atunci n-a simţit nimic. Confirmarea finală a stării lui a avut-o atunci când apăruse tatăl său şi îi spusese că este nevoie să i se facă nişte analize şi mai departe rămânea de văzut. Tatăl lui vorbea cu veselie doar atunci când pacientul era în stare foarte gravă. Curând a aflat că nu va muri. Aşa că îi rămânea viaţa. Sau mai bine zis o jumătate de viaţă. Îl făcuse pe Sandy să-i spună adevărul.

– Da, spuse el, mă tem că ai dreptate. Dar desigur, există multe șanse de îmbunătățire a stării tale. Va trebui să faci exerciții fizice pentru musculatură... mișcare.

– Hai, Sandy, nu mă duce cu vorba. Spune-mi partea proastă a lucrurilor. Care este de fapt problema? Dar la această întrebare toată lumea îi răspundea cu ezitări de genul: „interesant“, „privește aici“, „privește asta“, „să încercăm asta“, „ce reacție o avea dacă facem...“

– Unde este Sandy? repetă el. Acesta se afla lângă el, cu o expresie iritată.

– Bine, am să-ți spun. Se pare că este o leziune de tipul T12, nu foarte gravă, adăugă el, neconvingător.

– Splendid! Deci aș fi putut fi paralizat complet, dar din fericire îmi pot mișca umerii și capul. Mulțumesc foarte mult, spuse el plin de sarcasm.

– Mă tem că ai dreptate, zise Sandy trist.

Această veste n-a constituit un șoc pentru el, ci doar i-a spulberat unele speranțe slabe pe care și le făcuse.

Gata cu chirurgia. Gata cu călătoriile pe Atlantic. În acel mai bun caz îi rămânea scaunul cu rotile.

– Unii consideră că ar trebui să fii transferat la Stoke Mandeville, spuse Sandy.

– Cum? Transferat la Stoke Mandeville? Ce naiba? Aici era locul lui.

– Dar tatăl tău n-a fost de acord, aşa că această alternativă a căzut.

– Deci ar trebui să am speranţe.

– Nu ştiu. Sandy gândea în două feluri în legătură cu acest lucru. Îşi dorea ca Richard să fie îngrijit la Spitalul Central. A fost de acord cu profesorul Collingham care spusese că cei de la Stoke Mandeville nu ştiu mai multe decât ei, aici. Sandy, totuşi, încercase o altă părere, dar a fost contrazis de toţi.

– Acolo ar fi avantajul că este îngrijit în permanenţă de o asistentă...

– Trebuie să-ţi amintesc, domnule Drummond, că Spitalul Central are cele mai bune asistente.

– Da, desigur. Dar cred că Collingham s-ar simţi mai bine printre alţi paralizaţi.

– De ce credeţi asta?

– Ar fi mai încurajator pentru el. Mai puţin izolat. Ar fi mai stimulat în acel mediu.

– Fiul meu nu este un nevropat, spuse profesorul cu tărie. Nimeni nu era de acord cu amestecul lui Sandy în această problemă. El încercase să se explice dar ceilalţi l-au înţeles greşit.

– Fiul meu aparține acestui spital. Toată familia noastră este devotată spitalului, de trei generații încoace. Fiul meu a fost rănit în timp ce lucra pentru acest spital și aș considera că i se face o mare nedreptate dacă nu este tratat așa cum se cuvine.

Și acesta a fost finalul discuției.

Sandy consideră decizia greșită. Nu făceau decât să-i îngreuneze situația lui Richard. Cu siguranță acestuia îi venea foarte greu. După ce Sandy îi dăduse diagnosticul, el păru neschimbat. Timp de o săptămână a rămas la fel de calm și binevoitor ca și înainte. Dar Sandy știa că avusese nevoie de acest timp pentru a se împăca cu ideea că nu va mai merge niciodată. Toate paginile ziarelor vorbeau despre eroismul lui Richard, dar acesta n-a citit nici unul din articole. Toată lumea considera că decizia luată fusese pe propria răspundere. Urmarea a fost paralizia. Dacă ar mai fi pus în aceeași situație, ar proceda la fel? se întreba Sandy.

Și Richard își pusese aceeași întrebare. Spera că ar putea să facă la fel, dar nu era sigur. Omul al cărui picior Richard îl amputase... ultima sa operație... era într-o altă încăpere. Aștepta să se vindece. Ceruse să-l vadă pe Richard.

Richard refuzase cu vehemență. Și în acest caz, Sandy nu mai insistă.

Richard zăcea în pat de mai bine de o lună. Aparent era calm, dar erau din ce în ce mai dese momentele în care-și vărsa nervii pe cei din jur. Această furie nu era, de fapt, îndreptată împotriva celor care-l ajutau, ci împotriva vieții.

Trecuseră aproape trei luni de când stătea întins în pat. Asistentele veneau și-l întorceau din două-n două ore. Fizioterapeuții veneau și-l consultau de două ori pe zi. Era inutil. Pur și simplu nu se accepta așa cum era acum. Cel puțin era bine că putea accepta relația cu Libby.

Libby care-l venerase odată, stătea acum pe marginea patului lui și îl compătimea.

Acest lucru era de nesuportat.

Un lucru era sigur. Nu se va lăsa luat acasă, pentru ca Libby să-l îngrijească. Aveau trei copii împreună și nu admitea să devină al patrulea pentru ea. Dar ce altceva îl putea aștepta?

Era chirurg și știa foarte bine câte va avea de îndurat și cât de greu i-ar fi lui Libby să-l îngrijească.

Fratele său, Paul, intră în cameră. Nu se schimbase deloc. Rămăsese același om cu inima rece, chiar și acum, când îl vedea pe

Richard atât de neputincios. Se certară un pic așa cum făceau și în copilărie. Mereu se exasperaseră unul pe celălalt. Dar acum Richard era fericit că măcar Paul nu se uita cu milă la el. În ceea ce-l privea pe Paul, Richard însemna o grijă în plus. Aveau discuții pline de ironie și sarcasm. De fapt, Paul semăna în această privință cu tatăl său. I se spunea Mincer Junior.

Îi testă reflexele lui Richard, mișcându-i picioarele și făcând tot felul de remarci.

– Da... există un mic progres, am putea spune. Dar mă tem că nu este de ajuns.

– Mie-mi spui!

– Va fi așa și peste o sută de ani, băiete, spuse el.

Pe Richard chiar îl amuza felul direct de a fi al lui Paul. Încă se gândea la întâlnirea cu fratele său, când ușa se deschise și apăru Adam Trowbridge.

– De ce râzi? întrebă el de îndată ce-l zări. Lipsa vreunei formule de salut era ceva obișnuit pentru Adam.

– Tocmai a plecat Paul, explică Richard.

– Da, m-am întâlnit cu el pe coridor. Ar avea nevoie de un monoclu.

– Mă amuzam că tot ce mi-a spus a fost „vei fi așa și peste o sută de ani“ și a plecat.

– E de mare ajutor, ca de obicei. Şi, cum o mai duci?

– Aşa şi aşa.

– Mda.

Richard îl cunoştea pe Adam de aproape o viaţă. Fuseseră colegi de şcoală, apoi stagiari la Spitalul Central. Adam era scund, cu un nas turtit, ochi albaştri, o frunte mare şi bombată, părul blond şi rar. Era ciudat cât de uşor a putut fi rănit, aproape distrus.

Fusese mai de mult ajutorul medicului Sandy Drummond şi i se întrezărea un viitor strălucitor... chiar mai bun decât cel al lui Richard. Dar i-a dat cu piciorul. S-a îndrăgostit orbeşte de soţia tânără şi frumoasă a lui Sandy Drummond. O iubea mult şi plănuise să se căsătorească cu ea. Dar când aceasta a descoperit că divorţul de Sandy avea să însemne sfârşitul carierei lui Adam, se hotărâse să nu rişte şi să rămână alături de Sandy. Ea îi mărturisise adevărul soţului ei, iar Adam a fost nevoit să-şi dea demisia. Mai târziu, postul lui Adam a fost luat de Richard.

Richard şi Adam rămăseseră prieteni şi ca dovadă că Adam venise tocmai de la Halchester, oraşul unde acesta şi-a găsit până la urmă o slujbă. Şi-a refăcut viaţa

căsătorindu-se cu Catherine Halford, o fată din acel oraş.

Vizita lui Adam îi făcu bine într-un fel lui Richard. Cel puţin nu trebuia să mai suporte privirile pline de milă ale celorlalţi. Adam ştia cum să-şi ascundă mila faţă de el. Starea de indispoziţie a lui Richard era datorată mai mult faptului că nu putea să-şi controleze trupul.

Adam a vorbit cu Sandy despre necazul lui Richard. Se întâlniseră pe coridor. Adam, uitând de animozitatea dintre el şi Sandy, se concentra acum numai asupra lui Richard.

– O, Sandy, aici erai. Aş vrea să vorbesc cu tine. Ai câteva minute libere?

Sandy se scuză faţă de însoţitorii lui şi acceptă propunerea.

– Hai să mergem în camera asistentelor, spuse Sandy. Mă scuzi o clipă, soră? Mulţumesc mult. Închide uşa, spuse el scurt.

După ce uşa se închise, îşi aruncară reciproc priviri scrutătoare.

– Ia loc, spuse Sandy. Richard. L-ai văzut. Ai vorbit cu tatăl său despre situaţia lui?

– Da, răspunse Adam. Îşi aduse aminte că ar trebui să-i fie ruşine să-l vadă pe Sandy şi cu siguranţă că a ezitat înainte să-i vorbească.

Cu toate acestea, acum discutau lăsând la o parte neînțelegerile din trecut.

– Părerea mea este că ar fi fost mai bine să-l fi mutat la Stoke Mandeville.

– La Stoke Mandeville? Aceasta era o idee nouă pentru Adam. Dar el aparține acestui spital și sigur că noi putem... se opri puțin. Nu era potrivit să folosească „noi". Dar Sandy păru că nu observă.

– Toți ar fi de acord cu tine. În special profesorul Collingham. Dar nu sunt sigur că au dreptate. Cei de la Stoke au foarte multă experiență și din punct de vedere psihologic Richard ar fi avantajat acolo. Aici este pur și simplu deranjat de noi toți care ducem exact viața pe care el o avea înainte de accident. Cred că asta nu-l ajută să se refacă.

– Da, cred că ai dreptate. Trebuie să-i fie foarte greu.

– Este extrem de necooperant, ai văzut asta.

Adam fu de acord cu spusele lui Sandy.

– Da, am observat și eu acest lucru. De câte ori vin să-l văd, găsește un motiv de ceartă. Chiar adineauri am avut o discuție cu el. Pur și simplu nu ne mai suportă. Dar nu-l putem învinovăți pentru asta.

– Aşa este. De asta îţi spun că ar fi fost mai bine pentru el să meargă la Stoke. Dar oricum, această variantă a căzut.

– Da, desigur, că doar apele din Abana şi Pharpar sunt mai bune decât cele din Babilon.

– Exact aşa este. Profesorul Collingham a fost cel mai ofensat când a auzit această variantă. Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Eu şi sora medicală ne-am luat o zi liberă şi ne-am deplasat la Stoke de unde ne-am întors cu multe informaţii care ne-au ajutat la pregătirea tratamentului.

– Deci acum beneficiază de cel mai bun tratament.

– Mi-ar plăcea să cred că este aşa, spuse Sandy, dar mă îndoiesc. Nu cred că acest loc este cel mai bun pentru Richard. Oricum, lupta abia acum începe. În tot acest timp am convins doi fizioterapeuţi să meargă la Stoke să se mai instruiască. Ei au fost puţin surprinşi de cerinţa mea, dar s-au întors plini de entuziasm.

– Mă faci să cred că şi eu ar trebui să mă duc pe acolo, spuse Adam. De altfel, am tot căutat slujbe pentru adolescenţi care au suferit accidente în urma cărora au rămas paralizaţi pe viaţă. Dar problema este că eu însumi sunt un novice în recuperarea motorie.

Adam petrecea mult timp la telefon. Dar munca lui era eficace... lui Sandy i-a lipsit mult ajutorul lui, în tot acest timp... puterea lui de convingere. Îl admirase mult pe Adam. Dacă n-ar fi fost Elspeth, ar fi fost și acum buni prieteni și colegi. Cel puțin bine că în cele din urmă, Adam a reușit să-și facă un drum în viață.

– Mă întreb dacă am putea să-l trimitem pe Richard la tine, de îndată ce se va recupera puțin.

– Adică o perioadă de convalescență pe malul mării, la St. Mark? Știi că aș fi de acord. Dar oare ce părere va avea bătrânul Mincer?

– A trebuit să renunț la ideea cu Stoke, și aș fi fraier dacă aș ceda și de data asta, spuse Sandy.

– Deci ar trebui să te las pe tine să te ocupi de această problemă.

– Da. Tu crezi că ai putea să-i pregătești un tratament adecvat?

– Aș putea întoarce locul cu susul în jos pentru Richard.

Sandy știa că Adam este un om capabil și prinse curaj.

– În regulă. Vom avea de lucru. Excelent. Deci într-o lună îl vom putea face să stea în cărucior.

– Da, voi aranja totul.

– Sper, pentru binele tău, ca Richard să nu mai fie aşa prost dispus.

– Îşi va reveni el, nu-mi fac probleme în privinţa asta.

– Înseamnă că eşti singurul care nu e îngrijorat de acest lucru, remarcă Sandy.

– Dar ce, tu eşti îngrijorat? Nu este cazul să fii. Bineînţeles că s-a întâmplat ceva tragic, dar e timpul să acceptăm situaţia aşa cum a făcut şi Richard. Vezi, asta-i problema în acest spital. Cu toţii, nu numai Richard, trăiţi în trecut. Prea multe regrete şi prea puţine planuri de viitor.

– S-ar putea să ai dreptate, zise Sandy. Într-adevăr, Adam avea dreptate. Era singurul care se gândea la ce-l aşteaptă pe Richard. Aici nu facem altceva decât zarvă în jurul lui, nimic concret.

– Vezi?

– A trebuit să apari tu ca să ne spui ce să facem. Eşti ca o împrospătare a minţilor celor din acest spital. Tu te ocupi de locul în care îl vom duce, iar mie îmi rămâne să rezolv problemele de aici.

– Da, exact, spuse Adam fericit.

– Deci nu-ţi faci griji în privinţa lui Richard? Acest lucru îl surprindea pe Sandy,

dar se gândi că poate această atitudine era cea mai bună. Nimeni nu-l cunoştea pe Richard mai bine decât Adam.

– Bineînţeles că sunt trist din cauza celor întâmplate, cine n-ar fi? Sunt îngrijorat pentru Libby, dar nu pentru Richard.

– De ce nu eşti?

– Va trece peste acest moment greu.

– Oare va putea? În acest moment refuză să accepte realitatea.

– Nu se împacă cu situaţia. Cum ar putea oare? Este o reacţie perfect normală. Când va fi pregătit, va accepta situaţia.

– Se complace în starea asta de tristeţe. Mi-ar plăcea să-şi revnă cât mai repede, spre binele lui.

– Când primeşti o astfel de lovitură îţi este foarte greu să-ţi revii. Are nevoie de timp.

Sandy îl asculta uimit. Nu mai era tânărul doctor pe care-l cunoscuse odată. Despărţirea de Elspeth şi cariera distrusă îl învăţaseră multe. Se gândise până atunci numai la Richard şi nici o clipă la Adam, doctorul tânăr şi lipsit de experienţă de acum cinci ani, care fusese păcălit de Elspeth. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi şi să privească lucrurile din alt unghi.

– Nimeni nu-i poate grăbi perioada de acomodare cu noua lui situaţie, spuse Adam. Nici nu cred că este corect să încercăm. Să-l lăsăm în ritmul lui, nu în al nostru.

– Este dificil pentru toţi cei care-l privesc. Mai ales pentru Libby.

Adam îşi aminti cât de mult ţinea Sandy la Libby.

– Da, sunt îngrijorat în privinţa ei. Cum face faţă situaţiei? N-am văzut-o recent. Doar am vorbit la telefon. Problema este că nu am timp şi când îmi fac vin direct aici, la spital.

– Libby este extenuată. Nu ştiu ce să-i mai fac. Vine aici în fiecare zi şi stă lângă Richard. A slăbit foarte mult. O privesc şi-mi vine să-i fac bagajele şi s-o trimit undeva în sudul Franţei, să stea la soare. Dar bineînţeles că n-ar face asta. Este nevoită să suporte situaţia şi să aibă grijă şi de copii. Toţi sunt sub cinci ani şi îi este foarte greu. N-am mai spus asta nimănui dar, ştii, eu consider că Libby nu-i face nici un bine lui Richard. Are un efect negativ asupra lui. De câte ori apare ea, el devine necooperant. Cred că-l supără foarte tare prezenţa ei. Şi asistenta a observat acest lucru.

– Cred că ea este cea care-i aminteşte cel mai mult de trecut. El a fost cel care a condus

totul în această familie. Poate că-i este teamă că nu va mai fi stâlpul familiei.

– Da, mă tem că asta este problema lui.

– Se va împăca cu ideea până la urmă.

– Da, cred că e vorba doar de o perioadă dificilă de acomodare.

– Trebuie s-o chem pe Catherine și să discute cu ea. Nu știu dacă ai aflat... eu m-am căsătorit.

Lui Adam îi venea greu să vorbească despre acest subiect, dar spre surprinderea lui, Sandy se arătă binevoitor.

– O cunoaște bine pe Libby? Pentru că ar fi un lucru bun ca Libby să vorbească cu o femeie. N-o are decât pe menajera franțuzoaică cu care să poată schimba o vorbă. Dar aceasta este aproape un copil.

– Eu și Catherine vom veni pentru mai mult timp aici. Nu weekendul viitor, poate celălalt.

– Adevărul este că Libby are nevoie de o vacanță, spuse Sandy, n-ar strica nici unuia să se despartă în timp. În orice caz, dacă îl vom muta pe Richard la St. Mark, va trebui ca ea să... Problema o constituie copiii. Libby are nevoie să fie puțin singură.

– Păi, o are pe menajeră. Ar putea să aibă grijă de copii.

– Deci las totul pe mâna ta. Părăsiră camera și ieșiră împreună. Vei pregăti totul la St. Mark și când ești gata mă anunți, spuse Sandy.

– Da, desigur. Și ne vom ocupa și de Libby. Adam îl salută și coborî scările. Niciodată nu aștepta liftul.

Sora Paré apăru.

– Aici erai, soră, spuse Sandy deodată. Îmi pare rău că ți-am ocupat camera atâta timp. Dar măcar a meritat. Uite ce am hotărât... O luă ușor pe după umeri și intrară în cameră.

– Da, spuse sora Paré, după ce îi fu expus planul. Mi se pare o idee excelentă. Și ea se întrebase ce discutaseră Sandy și Adam. Acum se gândea că acest incident îi făcuse să uite problemele din trecut. De fapt, cei doi erau mult mai preocupați de carieră decât de orice femeie. Sunt foarte îngrijorată pentru Libby Collingham. Pare că poate ceda nervos în orice moment. Aveți dreptate că are nevoie de o vacanță și nu văd de ce nu ar pleca. Va reveni mai puternică și va face față mutării lui la Halchester. Acum stau și mă gândesc că i-ar prinde bine lui Richard.

– Ce anume?

– Tânăra asistentă Marshall este din Halchester. L-ar putea însoți pe domnul Collingham acolo.

– Sora Marshall... O cunosc?

– Nu cred. A venit să ajute victimele accidentului feroviar. Este o asistentă bună, chiar dacă n-a fost pregătită aici. Este şi foarte drăguţă. Blondă.

– O blondă drăguţă? Este exact ceea ce ne trebuie. Păi, fă-i cunoştinţă!

– Cu cine? întrebă sora Paré. Dumneavoastră sau domnul Collingham?

– Eu sunt bătrân, soră, glumi Sandy.

Sorei Paré îi făcu plăcere acest moment. Era îndrăgostită de Sandy de douăzeci de ani. Suferise foarte mult când acesta se căsătorise cu Elspeth. Şi-a putut continua viaţa, dar eşecul căsniciei acestuia o determinase să-şi facă unele speranţe. Se duse s-o cheme pe sora Marshall.

CAPITOLUL III

VICTORIA ŞI LIBBY

Victoriei Marshall nu-i venea să creadă că a fost însărcinată să-l îngrijească pe domnul Collingham. Se gândea că va fi invidiată de toţi prietenii ei.

Victoria nu mai avusese până acum şansa de a îngriji bolnavi într-un spital din Londra. Ea venise aici când a avut loc accidentul de la Euston şi după numai o săptămână fusese numită asistentă în secţia sorei Paré, unde Richard Collingham obişnuia să lucreze şi unde chiar el se afla acum în tratament. Îl văzuse pe fratele acestuia venind în vizită, ca şi pe soţia lui, deosebit de frumoasă, dar tristă, şi pe domnul Drummond care-i acorda o grijă deosebită doamnei Collingham.

Se spunea că Richard a devenit o persoană greu de suportat. Era sarcastic ori de câte ori avea ocazia. Victoria nu-l cunoştea, iar în seara în care a aflat că urmează să-l îngrijească, fugi

repede la camera asistentelor și sub pretextul că o ajută pe Jennifer Darbyshire la o rochie, încercase să afle cât mai multe despre familia Collingham.

Jennifer îi cunoștea pe toți. Nu numai că se pregătise în acest spital, dar era fica unui consultant de aici.

– Familia Collingham? întrebă ea privind-o cu atenție.

– Da. Știu ce au scris ziarele, dar vreau să știu mai multe despre ei. Am văzut o fotografie a lui Richard Collingham împreună cu soția sa și spuneau ceva de o croazieră pe ocean. Și cine este, de fapt, profesorul Collingham? Știu că este medic neurolog, dar la ce spital? Din câte știu, nu lucrează aici.

– Nu mai lucrează aici. Este un om foarte sever dar și foarte inteligent. Dacă se întâmpla să mă întâlnesc cu el pe coridor, îmi dădea fiori. Are o privire rece și o voce aspră și se spune că a dat afară mulți oameni din personal. Slavă Domnului că a părăsit spitalul pentru a se dedica cercetărilor la Oxford. A fost o mare ușurare pentru noi. Paul este fiul mai mare, aproape la fel de inteligent ca și tatăl său. Richard a fost singurul membru mai amabil al familiei. Era celebru în afara spitalului, dar nu chiar ca tatăl său. Rugby și iahting. El și

Adam Trowbridge au fost medaliaţi cu aur. Au fost foarte buni prieteni până când Adam a fost dat afară în urma relaţiei lui cu soţia lui Sandy Drummond.

– L-am văzut! exclamă Victoria. A fost ieri aici. Scund, şaten, cu ochii de un albastru intens?

– Da, el este. A venit să-l vadă pe Richard, bănuiesc. Mă întreb cum s-a simţit, venind aici din nou.

– Au fost multe discuţii pe culoar când l-a acostat pe Sandy Drummond, au dispărut într-o cameră şi timp de câteva ore n-au ieşit de acolo. Toată lumea a crezut că vor sări scântei, dar când au ieşit, erau calmi şi discutau prieteneşte. Toţi au rămas uimiţi.

– Aş fi vrut să fiu acolo. Vrei să spui că au stat de vorbă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Ce schimbare!

– Nici n-ai fi zis că a fost ceva între ei. Chiar şi asistenta tremura de frică.

– Trebuie să recunosc că vezi multe lucruri la secţia Paré. Am terminat-o, spuse ea, referindu-se la rochie. O îmbrăcă şi făcu două piruete în faţa oglinzii. Ce părere ai?

– Depinde unde vrei s-o porţi, spuse Victoria cu reţinere.

– Mâine seară, la petrecerea lui Deborah.

– A, da, va fi perfect. Atâta timp cât n-o vei purta acasă, la masa de prânz, va fi în regulă.

– Dumnezeule! Tatăl meu ar arunca-o.

– La fel ar face și al meu, spuse Victoria râzând. Dar tatăl ei totuși o răsfățase mult. Mereu a susținut că menirea ei în viață este să stea acasă și să-și vadă de treabă. Dar la optsprezece ani, ea simțise nevoia să se facă utilă umanității. Tatăl ei îi sugerase că acasă începe totul, dar pierduse bătălia.

Era un iscusit om de afaceri. Pentru a-i face pe plac, Victoria renunțase la planul ei de a lucra ca asistentă la Londra, așa că se duse la St. Mark în Halchester și aici își luase toate examenele și devenise asistentă-șefă. După această perioadă urmase o vacanță lungă. În acest timp se dusese acasă și își petrecuse o bună parte din vacanță împreună cu prietenii, își luase o mașină nouă, călătorise în Malta... iar după atâta odihnă era gata de a încerca ceva nou. Îi venise ideea chiar să meargă în campanii de ajutorare în Africa sau India, sau chiar în Vietnam.

În final renunțase. Îi era teamă să plece atât de departe de tatăl ei și de prieteni. În cele din urmă se stabilise la Londra, lucrând pentru o agenție care plasa asistente medicale. Și-a

permis chiar să aibă un apartament în Londra și să-și ia vacanță ori de câte ori simțea nevoia. De exemplu, făcuse o călătorie în Bermude împreună cu tatăl său.

Victoria Marshall și Jennifer Darbyshire aveau un statut privilegiat, dar și munceau din greu. Când s-au întâlnit la Spitalul Central au devenit foarte repede prietene, poate și datorită faptului că aveau cam același gen de probleme.

– Am să-i pun fermoarul, atunci, spuse Jennifer. Unde ajunsesem?

– La Adam Trowbridge.

– Da, el acum lucrează undeva, în afara orașului.

– Lucrează la St. Mark, în Halchester. Nu știu prea multe despre el. Mi-aș dori să-l cunosc mai bine, dar el nici nu m-a observat.

– Nici pe mine, o aprobă Jennifer. Păcat. Totdeauna l-am considerat genul meu.

– Este mereu preocupat de ceva. Ți-ai putea scurta puțin fusta, arătându-ți picioarele prin secția Paré.

– De ce? Crezi că va veni des pe aici?

– L-am văzut de câteva ori. O să mă interesez și am să-ți spun.

– Atunci am să vin pe acolo. Înainte nu-și făcea timp decât pentru soția sa. Foarte mult

timp n-am știut ce s-a întâmplat între el și Adam. Până la urmă am aflat toată povestea de la mama mea. Ești foarte norocoasă că ai nimerit aici, mai ales că nici nu te-ai pregătit în acest spital.

– Dar nu mi-ai spus prea multe despre Richard.

– Îi place să navigheze. Așa își petrecea el concediile de vară, împreună cu Adam. Iar iarna jucau rugby. Au jucat în echipa spitalului, a universității, iar Richard a fost chiar rezervă pentru echipa Angliei. Tata spune că acum își va folosi din plin umerii lați și puternici.

– În ce scop?

– În momentul în care se va hotărî să trăiască din nou, va trebui să se ajute de umeri. Trebuie să calc rochia. Vii cu mine, sau pleci acasă?

– Cred că mă duc acasă. Trebuie să mă culc devreme pentru a fi în formă mâine.

– Înțeleg, o aprobă Jennifer.

Victoria ieși și opri un taxi. Abia aștepta ziua de mâine.

*

* *

Dimineața, își aranjă cu multă atenție părul, așa cum nu mai făcuse până atunci, se mai

uită o dată în oglindă și-și spuse: „Mergi și arată ce poți!"

Libby fu bucuroasă că această asistentă micuță și blondă va avea grijă de soțul ei. Se temea însă că se va speria de comportamentul greu de suportat al lui Richard și va renunța. Acesta era singurul pericol pe care Libby îl văzu.

Ea știa exact ce se întâmplă cu Richard. Știa că era furios pe viață că i se întâmplase tocmai lui un lucru ca ăsta, și-și vărsa amarul pe oricine în jurul lui, mai ales pe cei care-i sugerau vreun plan de viitor. Știa că acesta este și motivul pentru care nici pe ea nu o suporta. Era conștient că ea suferă enorm din cauză că nu avea de gând să lupte în continuare.

Faptul că-l vedea zilnic stând în pat neputincios, o făcea să sufere enorm.

Toți cei din jurul lui simțeau o milă imensă pentru el, mai ales că toți îl cunoscuseră în zilele lui de glorie. Iar acum sufereau mult văzându-l în această stare. Nu puteau să accepte ceea ce-i făcuse soarta.

Richard nu suporta această milă. Sandy avusese dreptate. Lui Richard i-ar fi fost mult mai bine la Stoke, departe de mila colegilor, care-l împiedica să ia vreo decizie.

Durerea soției sale era cu atât mai puternică cu cât vedea pe zi ce trece că el slăbește. Trupul solid de altădată devenise acum o umbră și nu-i mai era prieten, ci inamic. Era mai mult decât putea suporta Libby. Consideră că este bine să-și țină ascunsă durerea și să nu-i arate lui Richard cât de mult suferea. Nu i-a cerut sprijinul niciodată.

El observă acest lucru și se simți neputincios. Avusese o viață plină de realizări și acum totul dispăruse.

Libby era cea care trebuia să facă față și problemelor de acasă, cu copiii și toate celelalte. Singura care o mai ajuta era Julie, menajera, dar era puțin cam uitucă și încurca de multe ori treburile casei.

Libby era foarte ocupată. Își începea fiecare zi cu grija copiilor, le pregătea micul dejun, apoi dădea fuga la spital. După-amiezile erau ocupate cu cumpărături, îi ducea pe cei mici la plimbare, le pregătea ceaiul de seară. Serile rămânea la spital dacă Julie putea sta cu copiii. Îi era greu acum fără sprijinul lui Richard și viața ei devenise o luptă continuă. Primea vizite foarte rar, mai ales după ce prietenii au observat că nu prea stătea pe acasă. Iar când o găseau era prea preocupată pentru a sta de vorbă cu ei. Singurul care mai insista era

Sandy. Nu stătea niciodată prea mult, bea un ceai sau o cafea, se juca puţin cu copiii şi pleca la spital. Dar vizitele lui erau constante şi îi dădeau ei puterea de a merge înainte.

Nu mai dădea atenţia cuvenită nici copiilor. Se mulţumea să-i hrănească şi să-i spele. Era prea obosită ca să le mai răspundă diverselor probleme. Nu i se părea corect să-i spună lui Richard micile ei probleme. Se întreba dacă această asistentă drăguţă va fi în stare să-l mai calmeze puţin. Era o fire liniştită, cu ochii albaştri ce exprimau seninătate. Se mişca uşor, aproape fără să fie simţită. Nu putea să nu-i trezească lui Richard un sentiment de blândeţe. Era o plăcere s-o priveşti.

Dacă ar dispărea tensiunea dintre ea şi Richard, ar fi liberă să se ocupe mai mult de copii... de Gavin, de exemplu. Nu se jucase cu el aşa cum făcuse cu ceilalţi doi mai mari. Oare va suferi din această cauză? Totul e uşor de zis, dar greu de făcut. I-a plăcut întotdeauna să aibă o viaţă activă. Chiar de când l-a cunoscut pe Richard, i-a fost de mare ajutor. Obişnuia să-l însoţească la meciurile de rugby, la Burnham-on-Crouch, unde el şi Adam îşi păstrau barca, la toate petrecerile la care se duceau. Gătea tot felul de meniuri pentru tinerii doctori, prieteni de-ai lui, şi pentru

prietenele acestora. În tot acest timp, a reuşit să-şi dea toate examenele şi să facă şi toate treburile prin casă.

Apoi a urmat căsătoria. La scurt timp după nuntă, Richard s-a înscris în cursa transatlantică şi mergeau cu *Nocturne,* aproape în fiecare weekend, împreună cu mai mulţi colegi de-ai lui. De multe ori Libby simţea nevoia să fie numai ea cu el, dar niciodată nu i-a mărturisit dorinţa ei. Iar Richard era mult prea ocupat să vadă că ea avea şi alte dorinţe. El considera că sunt un cuplu nemaipomenit. Au navigat din Hamble până la Plymouth, împreună cu Adam. Libby încerca să uite că după două săptămâni urma să se despartă de Richard. Acesta era mult prea fascinat de călătoria pe care urma s-o facă şi aproape că n-o mai observa pe Libby.

– Ne vedem după opt săptămâni, la New York, spusese el îmbrăţişând-o. Să fii cuminte şi să nu faci vreo prostie cât timp lipsesc.

Ca şi cum ea ar fi fost în stare. Tot ce îşi dorea ea era să fie cu el.

– Fii veselă! Nu-i cazul să plângi.

Mai târziu, în timp ce navigau, Richard se întreba cum a putut fi atât de fraier s-o lase singură la Londra. Atunci el se hotărî ca la întoarcere să-şi cumpere o casă în care să

locuiască împreună cu Libby. Un an mai târziu, Heather se năștea la maternitatea din Spitalul Central. A urmat o serie întreagă de felicitări, petreceri și au primit o groază de cadouri. Au fost ajutați să-și redecoreze casa și să se stabilească, așa cum era normal, în Camden Town. Apoi s-a născut Andrew, iar doi ani mai târziu, Gavin. Richard a fost avansat și i s-a permis să-și petreacă mai multe nopți acasă.

În toate acele zile, Libby se simțea obosită, dar niciodată extenuată ca acum. Adam și Catherine au fost îngroziți când au venit să-și petreacă weekendul cu ea.

– În scurt timp vom avea un nou pacient, dacă nu avem grijă de Libby, îi spuse Adam Catherinei. Încearcă s-o convingi să lase copiii cu Julie și să vină la noi pentru o scurtă vacanță.

Catherine se duse în bucătărie, unde Libby pregătea o friptură și desert pentru copii. Catherine era o femeie scundă, cu ochii căprui și părul negru, atrăgătoare într-un fel, dar ștearsă în comparație cu frumusețea lui Libby. Era partenera potrivită pentru impulsivul Adam. Purta lucruri scumpe. Astăzi era îmbrăcată cu o bluză de mătase și niște perle vechi de o sută de ani.

– Poate că ar trebui să-ţi găsim o femeie mai pricepută decât Julie, care să te poată ajuta mai mult.

Libby se alarmă. Ştia că Adam şi Catherine trec repede la fapte şi-i era teamă să nu-i aducă în casă vreo menajeră profesionistă care să terorizeze copiii de dimineaţa până seara.

– Nu-i nici o problemă, mă descurc. Într-un fel îmi face plăcere să fac aceste treburi. Nu mai am timp să mă gândesc la necazuri. Julie este tânără. Şi nu cred că aş putea suporta pe cineva străin acum. O să continui aşa cum m-am obişnuit.

– Ai avea nevoie de o vacanţă.

Libby zâmbi.

– Nu, vorbesc serios. Eu şi Adam suntem hotărâţi să te luăm la noi.

– Dar cum aş putea?

– Găsim noi o soluţie.

– Nu cred că se poate. Ce să fac cu copiii?

În acel moment Adam intră în bucătărie.

– E de acord să meargă la noi? întrebă el.

– Dar copiii... începu Libby.

– Richard este de acord, o întrerupse Adam. Am vorbit cu el despre asta. A spus că Julie poate să ducă copiii la tatăl lui şi tu poţi să mergi cu noi.

Libby se uită la el. Adam îi citi gândurile.

– Richard va fi în regulă. Se va descurca și fără vizitele tale.

– Las-o pe Julie să se relaxeze puțin. Îi va prinde bine, spuse Catherine.

– Dar îi cer prea mult menajerei socrului meu.

– Îi va prinde bine și ei, mai ales dacă socrul tău este așa cum spune Adam.

– Am vorbit cu socrul tău și mi-a spus că menajera lui ar fi încântată să aibă grijă de copii.

Libby se uită mirată la Adam.

– Știu ce gândești. Așa e Adam. Stabilește o groază de lucruri în numai cinci minute, prin telefon, spuse Catherine amuzată.

– Ai putea să stai la Oxford câteva zile, și apoi să vii la noi.

– Dar Adam, n-aș putea să las copiii singuri atâta timp. Și așa i-am neglijat destul în ultimul timp și...

– Persoana neglijată ai fost tu. După vacanță vei putea să te ocupi mai bine de copii.

– Ești prea obosită ca să mai faci față eforturilor de zi cu zi. Ar avea și Richard mai mult timp să se împace cu noua lui situație.

– Este atât de nefericit, Adam! izbucni ea.

– Este normal. Are motive să se poarte așa. Numai el poate să rezolve această problemă.

– Ar trebui să fiu în stare să-l ajut! exclamă Libby tragic. Dar nu pot.

Adam își dădu seama cât de mult rău îi făcea lui Richard când o vedea suferind atât.

– Va avea nevoie mai târziu de ajutorul tău. Dar acum trebuie să facă față noii realități.

– Nu vrea pur și simplu să înfrunte realitatea. Întoarce spatele vieții, spuse Libby descurajată.

– Nu-l putem învinovăți pentru acest lucru, spuse Catherine. Era îngrijorată pentru soarta celor doi. De când îi cunoscuse avea un respect deosebit pentru ei, erau prietenii plini de succes ai lui Adam. Libby, nu numai că era frumoasă dar era și foarte descurcăreață. Catherine fusese crescută într-o casă plină de servitori și avea o imensă admirație pentru abilitatea lui Libby de a face față treburilor gospodărești. Mereu a considerat-o în stare să facă față oricărei situații. Dar iată că acum avea mai mult ca oricând nevoie de sprijinul lui Adam și al ei.

– Bineînțeles că nu-l putem învinovăți. Dar nu știu cum va putea să treacă peste aceste momente grele.

Se priviră unul pe celălalt.

– Cred că și-ar fi dorit să moară, decât să rămână paralizat, spuse Libby.

– Da, cred că asta și-ar fi dorit. De aceea are nevoie de timp, să-și pună gândurile în ordine. Va reuși până la urmă. Nu trebuie să fii supărată, Libby. O îmbrățișă și o mângâie ușor. Este o reacție trecătoare. Va găsi el motiv pentru a-și continua viața.

– Sincer nu văd cum, spuse Libby.

– Trebuie să ai încredere în el. Tot ce are nevoie este să i se acorde timp.

– Nu pot să nu mă gândesc că eu ar trebui să...

– Va veni timpul când va avea nevoie de ajutorul tău. Iar atunci tu va trebui să ai puterea să-l ajuți. Dar acum nu vrea decât să fie singur. Și dacă asta își dorește, e bine să-i respectăm dorința. Același lucru i l-am spus și lui Sandy. Mie mi se pare că nici unul din voi nu aveți destulă încredere în el. Ar trebui să fim toți mai veseli și mai plini de viață în fața lui. Când va fi gata să înfrunte viața, o va face. Nu este genul care să se lase înfrânt de soartă. Fiecare ar trebui să aibă mai multă încredere în el. Inclusiv tu.

– Ar trebui să existe un fel în care să-l ajut.

– Păi, există. Îngrijește-te și fii pregătită pentru momentul în care el va avea nevoie de tine. Ți-ai pierdut pofta de viață. Trebuie să ți-o recapeți.

– Eu?

– Da, tu. Doar nu ai de gând să-l laşi să se lupte şi cu tine? E de ajuns că trebuie să se lupte cu el însuşi.

Libby se uita la Adam cu interes.

– Uite, Libby, Richard e unul din cei mai echilibraţi oameni pe care i-am cunoscut. A făcut faţă unei cariere dure timp de atâţia ani. Este un om matur şi nu s-a schimbat. Acordă-i încrederea cuvenită. Nu te da de ceasul morţii că Richard este terminat şi că nu ne rămâne decât să-i plângem de milă. Va trece peste asta cu bine.

Libby îi zâmbi, cu ochii în lacrimi.

– Da, ai dreptate. Aşa este Richard. Nu ştiu cum mi-am imaginat că e deja terminat. Poate că eu nu fac faţă, dar el este capabil. Eu nu pot fi ca el.

– Aşa e. Este doar furios, supărat pe viaţă, şi deocamdată nu vrea să continue.

– Furia lui m-a făcut atât de nefericită.

– N-ar trebui să te simţi aşa. Furia este un semn bun. Ai încredere în el.

Adam era sigur că ceea ce spunea era adevărat.

CAPITOLUL IV

SECŢIA FIZIOTERAPIE

După ce Libby părăsi Londra, Richard deveni mai relaxat. Furia dispăruse. Stătea liniştit în pat şi îi permitea asistentei Marshall să-l îngrijească în felul ei plin de blândeţe. Era parcă o atmosferă religioasă în salon. Această îmbunătăţire a stării lui Richard se datora în mare parte sorei Victoria, cel puțin aşa considera sora Paré. Liniştită şi eficientă în tot ce făcea, Victoria reuşea să se strecoare prin cameră aproape fără să fie observată. Era o fiinţă gingaşă şi fragilă precum un porţelan fin de Meissen, dar foarte capabilă şi harnică, cu toate că avea aceleaşi datorii ca şi asistentele precedente.

Atmosfera din salon s-a schimbat radical. Richard era calm, chiar leneş. Ea îl convinse să-şi facă exerciţiile zilnice prescrise de fizioterapeuţi.

Nu-şi putea da seama cărui fapt se datora această schimbare bruscă. Pur şi simplu, toată acea furie dispăruse. Numai faptul de a o privi pe noua asistentă era o plăcere pentru el.

Nu se mai gândea mereu la Libby. Adam o luase în grijă. Copiii erau în siguranţă din moment de fuseseră lăsaţi în grija tatălui său. Nu mai avea de ce să-şi facă griji. Se simţea ca un copil protejat de mâinile gingaşe ale Victoriei, şi pentru prima dată îi plăcea această idee, de a nu avea nici o responsabilitate şi nici o sarcină de îndeplinit.

Toată lumea comenta cu uimire schimbarea dispoziţiei lui Richard. Toţi îi atribuiau meritul Victoriei şi spuneau că aceasta a făcut un miracol. Richard Collingham devenise cooperant şi asta nu era puţin lucru.

Victoria era nespus de fericită că reuşise să-şi facă pacientul să aleagă calea cea bună. Richard era calm şi accepta să ia medicaţia exact cum îi spunea Victoria. Ea nu-i cerea nimic. Dar cu timpul, începu să-şi facă unele speranţe în legătură cu reacţiile lui. Ştia că el îi urmăreşte fiecare pas cu privirea şi spera că într-o bună zi va avea dorinţa să-i vorbească. Poate va fi chiar vesel.

Sora Paré îi vorbise şi o felicitase pentru rezultatele obţinute.

– Te descurci bine. Începe să accepte tratamentul, și asta e bine. Domnul Drummond este foarte mulțumit. Și liniștit, de altfel ca noi toți. Tu nu l-ai cunoscut înainte de accident. Noi toți am fost foarte triști. Avem de gând să-l mutăm. Dar deocamdată pacientul nu trebuie să afle acest lucru. Domnul Drummond îi va sugera asta la momentul potrivit. Până atunci trebuie să-l facem să poată folosi scaunul cu rotile. Dar domnul Drummond s-a gândit că poate vei însoți pacientul când se va duce la domnul Trowbridge. Ai fi de mare ajutor.

– Desigur, aș face orice, începu Victoria.

– O clipă, soră, încă nu ți-am spus despre ce este vorba.

Victoria deschise gura să spună că n-are importanță ce trebuie să facă, dar spre norocul ei se opri la timp. Nu era bine ca sora Paré să suspecteze vreo implicație sentimentală din partea ei.

– S-ar putea să-ți vină la îndemână, spuse sora Paré. Cred că locuiești undeva în apropiere de Halchester, parcă, nu-i așa?

Victoria rămase uimită. De unde știa sora acest lucru?

– Da, soră, ai dreptate.

– Ei bine, domnul Trowbridge are acea secție de accidentați în Halchester... știi asta, soră?

Victoria se gândi imediat că toţi vor să scoată în evidenţă faptul că nu fusese pregătită la Spitalul Central, ci la Mark, în Halchester. Probabil că se gândesc că nu este ea persoana cea mai potrivită pentru a-l îngriji pe Richard. Îi părea rău.

– Regret, soră. Bineînţeles că ştiu totul despre St. Mark. Partenerul de afaceri al tatălui meu este director în Comisia managerială a spitalului, explică ea, şi-mi aduc aminte că fiica acestuia, Catherine Halford, s-a căsătorit cu medicul-şef de la St. Mark. Trebuie să fie vorba de domnul Trowbridge.

– Dumnezeule, soră! Asistenta Paré era fascinată. Sandy îi anunţase pe toţi mai de mult că Adam s-a căsătorit cu o fată din Halchester. Ce interesant! O cunoşti? Mă refer la soţie?

– Foarte puţin, zise Victoria. Taţii noştri sunt parteneri de afaceri, dar eu şi Catherine n-am mers la aceeaşi şcoală.

– Eşti persoana potrivită, spuse sora. Am să-i spun domnului Drummond că eşti de acord cu acest plan. Dar nu vreau să mai afle nimeni despre asta. Nu înainte ca domnul Drummond să-i vorbească domnului Collingham.

– Am înţeles, soră.

Sora Paré spera ca Victoria să nu scape vreo vorbă în legătură cu mutarea lui Collingham.

I se adresă domnului Sandy:

– Am stat de vorbă cu Victoria și a fost de acord să meargă la Halchester. Este minunat. Tatăl ei este partener de afaceri cu domnul John Halford...

– Nu-l cunosc, răspunse Sandy impacientat.

– Nici eu, dar am înțeles că este director în Comisia Managerială a Spitalului St. Mark.

– Mda, înțeleg.

– Este și socrul domnului Trowbridge.

– Ce-ai spus? se holbă Sandy. Ea știa că o va asculta cu atenție acum. A, de-asta mi-a spus că este-n stare să schimbe totul în acel spital. Nici n-a pomenit că socrul lui este director acolo. Asta e, cât trăim, aflăm multe, nu-i așa? Ai grijă să i se aducă lui Collingham o oglindă mare. Trebuie să-i mai facem niște raze X, iar tatăl său va fi aici marțea viitoare.

Libby se simțea mult mai bine acum. Cearcănele îi dispăruseră, iar pielea ei nu mai era palidă. Dar privirea îi era tot tensionată.

Adam o conduse la spital să-l vadă pe Richard. Adam îl întrebă pe Sandy:

– Cum se mai simte?

– Nu ştiu exact. Este destul de cooperant acum. Suntem toţi mai liniştiţi. Suntem încântaţi, mai bine zis. A dispărut acea furie. Dar deocamdată nu e nici o schimbare majoră în atitudinea sa. Nici o iniţiativă, nici un efort. Zace în pat şi ne lasă pe noi să facem ce credem că este mai bine. În ciuda spasmelor musculare, stă nemişcat. Cel puţin e bine că nu mai înjură. Îndură totul fără a se mai plânge. Nu ştiu ce să-ţi spun. În principiu îşi revine, dar lent. Intră apoi în amănunte, priviră rezultatele analizelor şi ajunseră la o concluzie.

– Astea sunt cele mai recente. Starea generală de sănătate este destul de bună, şi asta mă bucură nespus. Este într-adevăr foarte greu să vezi un om ca Richard Collingham în această stare, mai ales pentru noi cei care-l ştiam înainte de accident. Orice am face, nu-i vom putea reda viaţa dinaintea accidentului. Pentru Collingham nimic nu va mai fi ca înainte. Nu putem face mare lucru pentru el, ăsta-i adevărul.

– Nu fi aşa pesimist! Mulţi ar muri fără îngrijirile tale. Majoritatea vor să trăiască.

– Dar nu toţi. De exemplu, ce ar alege Richard?

– N-aş putea să-ţi spun exact. Bănuiesc că moartea.

– Asta mă îngrijorează acum, răspunse Sandy. După părerea mea, această stare de apatie în care se află este, parcă, mai rea decât furia pe care o simțea la început. Sunt singurul care gândesc așa. Ceilalți spun că este o schimbare în bine. Dar sincer, nu pot să cred asta. Seamănă cu un copil ascultător și Richard n-a fost niciodată genul ăsta.

– Da, așa este. Mereu a fost un aventurier, ar fi vrut să alerge înainte să poată merge.

– Exact. Şi acum întâmpinăm această problemă.

– Vrei să spui că se retrage în sine?

– Nu sunt psihiatru. Nu cunosc exact termenul pentru această stare. Eu sunt un simplu chirurg şi aş prefera să-l numesc comportament copilăresc, răspunse Sandy nervos.

– Din punctul de vedere al unui psihiatru, continuă Adam fără să se lase intimidat, pacientul trece printr-o etapă a unei perioade psihologice. De aceea am folosit acest termen. Întrebarea este, chiar trebuie să treacă prin această etapă?

– Toţi se comportă la fel. Este limita rezistenţei. Este chiar o formă de adaptare la mediul înconjurător. El face exact acest lucru. Dar n-ar trebui.

– De ce? Acum este un simplu pacient. Şi poate nu va fi mai mult de atât.

– Da, ai dreptate. Dar nu pot să nu mă gândesc că el ar trebui să fie imun la această reacţie, pentru că ştie despre ce este vorba. Desigur că asta presupune mult efort. Prea mult, bănuiesc. Sper să fie doar atât şi să nu existe alte semnificaţii ascunse. Nu sunt bucuros, sunt dezamăgit.

– Ai avut dreptate când ai sugerat să fie mutat la Stoke Mandeville. I-ar fi fost mult mai bine acolo. Aici nimeni nu ştie exact cum să-l trateze. Ba e pacient, ba e medicul chirurg.

– Cu cât mai repede îl mutăm la tine, cu atât mai bine. Sandy se uită la ceas. La naiba, nu mai am timp. Ascultă, rămâi aici în seara asta?

– Da, eu şi Catherine stăm în Camden Town cu Libby.

– Perfect. Atunci vom putea vorbi mâine dimineaţă. Ne vedem pe la ora douăsprezece şi un sfert, bine? Şi dispăru.

Când Libby ajunse în Camden Town, îşi desfăcu bagajele şi îşi spălă câteva rufe. Ar fi vrut să rămână acasă şi să-l viziteze pe Richard în fiecare zi. Dar erau copiii care trebuiau îngrijiţi. Nu putea nici s-o lase pe Julie prea mult timp cu copiii. Se gândea că ar fi fost

mai bine să vină toţi în Londra. Problema era că nimeni nu era de acord cu planul ei. Adam şi Catherine au respins categoric această idee. Dacă ar fi venit copiii acasă, Libby ar fi continuat acelaşi program obositor. Ori stătea cu ei la Oxford, ori îi aducea la Halchester. Libby a avut un singur răspuns la acest plan:

– Dar Richard rămâne singur...

– Nu este singur, răspunse Adam. Este în spital, înconjurat de oameni pe care îi cunoaşte de ani de zile. Refacerea lui va dura mult timp. Nu poţi să-l vizitezi zilnic şi să ai, în acelaşi timp, grijă de trei copii, pentru cine ştie câtă vreme. Lasă-l pe Richard să se descurce singur. Când se va întoarce acasă va avea nevoie de multă atenţie; vei avea trei copii de îngrijit, deci vei fi foarte solicitată. Trebuie să te pregăteşti de acum pentru acea perioadă. Este bine să nu-l dezamăgeşti. Va veni timpul când va trebui să faci multe eforturi. Aşa că stai la Oxford şi apoi vei veni la Halchester când îl vom muta acolo. Între timp, poţi să vii o dată pe săptămână să-l vizitezi.

Libby suspină. Ştia că toţi îi doreau binele, dar nici unul nu înţelegea că nu putea să trăiască fără Richard. Desigur că fusese extenuată în urma perioadei în care Richard era furios, dar la Halchester îşi mai revenise.

Toată lumea era încântată cât de bine arăta după această vacanță. Dar cel mai mult își dorea să stea cu Richard.

Nici Richard nu era de acord cu dorința ei. Se schimbase mult dar nu părea încă s-o accepte. Putea foarte bine să stea fără ea. O sfătuise să meargă la Oxford și să stea acolo cu copiii, ca și cum lui i-ar fi fost indiferent.

Această indiferență a lui o făcea să sufere la fel de mult ca și accesele lui de furie. A plâns foarte mult, chiar mai mult decât în noaptea următoare accidentului. Atunci îi era teamă că el va muri. Acum plângea că Richard murise pentru ea. Trebuia să accepte acest lucru. Într-un fel iubirea lor a murit o dată cu acel accident. Astăzi o privise ca pe un străin.

A doua zi dimineața, le-a spus lui Adam și Catherinei că este de acord să meargă la Oxford. Aceștia au răsuflat ușurați dar rămaseră surprinși. Adam i-a povestit despre planul lor de a-l muta pe Richard la Spitalul St. Mark, iar Libby răspunse vag că este de acord cu orice hotărăsc ei.

La început o cuprinse disperarea văzând că nu poate controla situația. Dar fără să realizeze, undeva în adâncul sufletului ei, spera că din ziua în care Richard va fi adus acasă, totul va reveni la normal. Continua să

fie tot mai mult legată de trecut și spera că viața lor va fi din nou cea de altădată. Dar încă nu știa că mutarea lui Richard la St. Mark avea să însemne o nouă despărțire.

Nimeni nu-i spusese că Richard nu va mai putea locui în casa din Camden Town și că va trebui s-o vândă. Adam și Catherine discutaseră despre asta și hotărâseră că încă nu era momentul să-i spună lui Libby.

– Are destule probleme acum. Mai ales că iubește această casă. Se vede că-i place să locuiască aici. A fost locul în care s-a simțit fericită, alături de Richard, locul pe care l-au îngrijit amândoi, spuse Catherine.

– Da, dar va trebui să-i spunem până la urmă.

– Nu acum. Las-o să spere că-și va păstra casa.

Adam era pus în încurcătură pentru că-i promisese lui Sandy că o va face pe Libby să înțeleagă că trebuie să-și cumpere un apartament modern, cu coridoare largi și cu lift.

– Dar i-am promis lui Sandy că... începu el.

– Este vreo grabă? Acest lucru o va distruge pe Libby. Sunt sigură.

– Înțeleg. Dar la urma urmei este vorba de cărămizi și mortar...

– Pentru ea înseamnă mult mai mult acea casă.

– Dar...

– Știu că sună prostesc dar este singurul loc în care ea se simte protejată. Voi, bărbații, nu cred că puteți înțelege acest lucru. Sunt sigură că dacă-i vei spune că trebuie să se mute, va avea impresia că toată lumea în jurul ei se prăbușește.

– Dar am crezut că-și va da seama singură că Richard nu va mai putea locui în acea casă. Sunt mirat că Richard nu i-a vorbit despre asta.

– Din câte mi-ai spus, Richard nu se gândește la viitor.

– Da, așa este. Dar îl vom face să-și schimbe atitudinea.

Duminică dimineața plecă exact cu acest gând. O conduse pe Libby la spital și apoi se duse să vorbească cu Sandy.

– Ei bine, ce crezi?

– Ai avut dreptate. Este foarte indiferent. Parcă stai de vorbă cu un aisberg.

– Așa este. Am încercat toate metodele cu el, dar n-a fost de ajuns. Nici o reacție.

– Parcă este plecat undeva departe, și a lăsat un bilet.

Sandy se încruntă, se frecă la ochi și adăugă:

– Ai avut dreptate când ai spus că va părăsi acea stare de furie. Sunt sigur că tot el va fi acela care va hotărî când să revină la viaţă. Dar durează prea mult şi mă tem că nu-l vom putea muta la tine, de vreme ce el încă nu poate sta în scaunul cu rotile.

– Atunci va trebui să-i grăbim puţin refacerea.

– Se pare că avem păreri similare, răspunse Adam. Iniţial am zis să-l lăsăm pe el să facă primul pas, dar nu văd nici o îmbunătăţire, aşa că va trebui să iau unele măsuri.

– Mă îndoiesc că vei avea succes, dar oricum îţi urez noroc.

– Mulţumesc.

– Dacă-l vei face să se ridice va fi o mare realizare. Problema este că de câte ori îi cerem să facă ceva, nu reacţionează.

– Asta nu-i un lucru neobişnuit.

– Nu. La început este normal. Dar am crezut că a trecut de acea fază. De câte ori încercăm să-l ridicăm la aproximativ patruzeci şi cinci de grade, refuză să continue.

– Păcat. Trebuie să se ridice în cele din urmă.

– Trebuie să înveţe din nou să se mişte, din pat în scaunul cu rotile.

– Am crezut că va trece peste etapa asta.

– De ce oare nu progresează în nici un fel? Pur şi simplu stagnează.

– Stagnează? întrebă Adam.

– Nu vrea să se ridice. Nu este pregătit să înfrunte viaţa.

– Dar este normal să treci printr-o astfel de perioadă.

– Da, dar lui i se pare mai la îndemână să stea întins pe pat şi să nu fie deranjat de nimeni. Se pare că e mulţumit cu această situaţie.

– Deci?

– Deci, nu face nici un efort pentru a progresa.

– Şi care ar fi diferenţa dacă s-ar strădui? Oricum nu poate controla situaţia.

– Ai dreptate. N-ar fi mare diferenţă. Raţiunea îi spune să nu lupte. Eu cred că dacă ar fi vrut să se ridice, ar fi putut s-o facă.

– S-ar putea să te înşeli, dar în acelaşi timp poţi să ai dreptate. Oricum, am să încerc toate posibilităţile. Libby va pleca în după-amiaza asta la Oxford. Mă gândeam s-o iau pe Catherine cu mine şi să bem ceaiul cu Richard. N-am s-o las să se amestece în discuţia noastră. Poate vom ajunge la o concluzie. Dar pentru asta am avea nevoie de puţină linişte şi dacă se poate, să nu fim deranjaţi.

– Da, am să anunţ să nu vă deranjeze nimeni. Şi îţi doresc succes. Apropo, am auzit că sora Marshall se descurcă de minune.

– Sora Marshall? întrebă Adam absent.

– Nu ştii cine este sora Marshall? Cred că soţia ta a auzit de ea. Oricum, ea te cunoaşte. Tatăl ei este partenerul de afaceri al tatălui Catherinei...

– Halford şi Marshall! făcu Adam.

– Aha!

– Deci, cine este sora Marshall?

– Blonda care-l îngrijeşte pe Richard. Cei de aici au descoperit că ea este din Halchester. Lucrează pentru o agenţie care plasează asistente şi am înţeles că este dispusă să-l însoţească pe Richard la St. Mark. Ar fi bine pentru el, mai ales că tratamentul ar avea continuitate.

– A aflat Richard despre planul nostru?

– Nu încă. Dacă vine vorba ai putea să-i spui.

– Păi, vom vorbi şi despre asta.

– Atunci nu-mi rămâne decât să-ţi urez noroc.

– La naiba, l-am învăţat să navigheze la vârsta de treisprezece ani, şi acum să nu fiu în stare să-l fac să se ridice?

După ce luară prânzul, Adam îşi parcă maşina în faţa spitalului şi se duse la camera asistentei Paré.

Intră apoi la Richard. Era acolo şi asistenta blondă care îşi făcea de lucru la o masă. Richard stătea liniştit, cu ochii închişi. Când intră Adam, îi deschise cu o expresie iritată.

Cu siguranţă că sora Marshall primise ordine stricte. Se duse spre uşă şi spuse:

– Oricum aveam de gând să...

– În regulă, spuse Adam, hai să ne certăm puţin. Oricum îmi placi mai mult decât străinul politicos pe care l-am văzut azi-dimineaţă. De ce nu te ridici?

Richard închise ochii din nou. Nu se obosi să-i deschidă.

– Nu pot. Pur şi simplu leşin.

– Cum adică?

– Cum ţi-am mai spus. Leşin.

– Şi ce ai de gând?

Richard deschise ochii.

– Văd că ai chef de ceartă. Du-te în altă parte. Eu nu intru în joc.

– Da, tu nu intri în nici un joc. Ai renunţat la tot. Ai mai puţin curaj decât are un copil de şase ani.

Richard nu avu nici o reacţie la spusele lui Adam. Acesta îşi băgă mâinile în buzunare şi se gândi că n-are succes. Ce altceva trebuia să facă?

– Pur și simplu n-ai coloana vertebrală, exclamă el. Nu avusese intenția să spună asta și după ce o făcu, îi păru rău.

– Exact, murmură Richard.

– Văd că te simți bine, stând fără să încerci nimic.

– Bine, spuse Richard cu un râs nervos, încearcă tu și vezi ce rezolvi. Eu mă pregătisem pentru o după-amiază mai plăcută.

Adam se opri când Richard se ridică la patruzeci și cinci de grade.

– Nu suport să stau așa mult timp.

– Rezistă măcar câteva minute.

– De ce?

– Ai de gând să stai mai mult?

– Da.

– Exact de asta mi-a fost teamă.

– Între timp aș vrea să-ți verific reflexele.

Asta îl făcu pe Richard să se înfurie.

– Nu! spuse el categoric. Du-te la un laborator de animale dacă vrei să faci experimente.

Adam îl ignoră și scoase din buzunar o legătură de chei, alese una și începu să-l lovească ușor în picior. Richard se înroși de mânie. Și-ar fi dorit atât de mult să-și miște mâinile și să-l poată lovi pe Adam. Acesta

începu să-i testeze reflexele abdomenului, fiind atent la reacții.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat să te joci cu abdomenul meu, spuse Richard plin de sarcasm.

– N-am nevoie de invitația ta, răspunse Adam amuzat.

– Presupun că tu crezi că poți face orice cu mine și că eu nu sunt în stare să ripostez.

– Da, ai dreptate. Îl privi fix; nu-i plăcea ce făcea, dar era hotărât să continue. De fapt, așa este, spuse el, cedând.

Adam se încruntă. Ce să facă acum? Aproape că reușise.

– Acum te vei ridica din nou.

Richard nu zise nimic.

– Dacă simți că-ți vine rău, nu ceda!

– Dragul meu prieten, nu ți-a explicat nimeni până acum felul în care funcționează sistemul nervos?

Dar nu leșină.

– Ai cinci minute pauză.

– Dumnezeule, ai de gând să-ți petreci după-amiaza ridicându-mă la fiecare cinci minute?

– Da. Asta ar trebui să facă asistenta toată ziua. Dar presupun că nu i-ai da voie. Pe mine n-ai cum să mă împiedici. Cum să te mutăm

de aici, dacă tu nici măcar nu poți să stai pe scaun?

– Nu se pune problema să fiu mutat, răspunse Richard plictisit.

– Te înșeli, amice. Te voi amenința cu pistolul dacă va fi nevoie.

– Un pistol nu mi-ar schimba atitudinea.

– Nu fi prea sigur de asta!

– Tu chiar faci experimente psihologice pe mine, nu-i așa? Ce bine ți-ar fi prins dacă-ți ieșea planul, nu-i așa? Îți sugerez să mergi acasă și să-ți faci tema cu mai multă conștiinciozitate.

– Nu, n-am să fac asta. Știm cu toții de ce suferi. Dar tu nu ai destul curaj.

– Mulțumesc, spuse Richard ironic.

Adam îl rănise și continua s-o facă pentru a-l determina să ia atitudine. I-a spus că este delăsător, pretențios, moale.

– Exact.

– Ce ești? Bărbat sau eunuc?

Se uită la Adam plin de furie dar și de durere. Asta era.

– Deci asta te rănește cel mai mult? Va trebui să-ți acorzi o șansă.

Dar Richard nu era încă pregătit să vorbească despre acest lucru. Adam nu-l învinovățea. Dar continuă să-l atace.

– Nu poți continua așa! Ai de gând să stai așa la nesfârșit?

Richard deschise ochii. Era obosit și fără vlagă.

– Las-o baltă. Nu te mai obosi!

Adam pierduse lupta. Dar cum de obicei nu se dădea bătut, continuă:

– Au trecut cele cinci minute. Sus, Peter Abelard! Poate îți vei reveni pentru a merge la mănăstire.

Fură câteva secunde în care prietenia lor de douăzeci de ani atârnă de un fir de păr. Richard începu să râdă. Continuă să râdă în timp ce Adam îl ridică.

– Afurisit ce ești!

Apoi leșină.

Adam se aplecă și-i luă pulsul în timp ce aștepta să-și revină. Se uită la picioarele musculoase pentru care nu putea face practic nimic.

În aproximativ douăzeci de secunde Richard își reveni.

– E în regulă? întrebă Adam.

– Da, mulțumesc.

Se priviră fix. Pentru prima dată Richard se afla cu adevărat în acea cameră.

– La naiba, n-ai nimic sfânt?

– Se pare că nu. N-am vrut să...

– Știu asta. Niciodată nu ți-ai controlat cuvintele, zise el râzând.

– Ești gata pentru o nouă încercare?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu...

– Voi sta aici toată după-amiaza și te voi tot ridica. Dacă nu poți, bine. Sus! Știam că trebuie să existe un motiv pentru care tu nu încerci să faci nimic. Dar nu poți continua astfel.

– Nu cred că mai pot.

– Deci încerci să te minți spunându-ți că mai mult nu se poate?

Când Adam era gata de plecare, Richard era în stare să stea cincisprezece minute pe scaun.

– În regulă. Deci îmi voi lua liber la mijlocul săptămânii și voi veni să te chinuiesc. Între timp las-o pe asistentă să-ți facă același lucru.

– Bine. Dar nu te mai întoarce. Mi-a ajuns.

– Nu te învinovățesc. Ne vedem curând, spuse Adam făcându-i semn cu mâna.

Miercurea următoare, Adam se întoarse.

– Cât ai reușit să stai în poziție șezândă? îl întrebă în timp ce intra.

– O, Dumnezeule, iar ai venit! Aproximativ o jumătate de oră, chiar o oră.

– Foarte bine. Acum va trebui să te așezi în cărucior. Sprijină-te în mâini și ridică-te.

Te voi ajuta eu să te așezi. Începu să se miște și brusc Richard se trezi în cărucior, cu picioarele rămase pe pat. Adam i le dădu jos. Ai cinci minute de odihnă, după care încerci din nou.

Richard se uita la pat și măsura distanța până la el.

– Știi, cred că ar fi mai bine dacă mi-ai pune mai întâi picioarele pe pat și după aceea m-aş muta.

– E bine să încercăm și așa.

– Dacă aş putea... La naiba... După o secundă leşină.

Adam apăsă pe sonerie. Apăru o asistentă.

– Ajută-mă să-l pun în pat. Mulțumesc, soră. Și așteptă ca Richard să-și revină. Își reveni repede.

– Păcat, spuse el imediat ce-și reveni. M-ai aşezat din nou în pat. Cum ai putut?

– Am chemat o asistentă.

– Cât timp am stat așa?

– Nu mult. Cam nouăzeci de secunde.

– Păcat. Hai să mai încercăm!

– Mai așteaptă două minute.

– Nu. Vreau acum..

– Bine. Mai întâi picioarele?

– Da, hai să încercăm așa de data asta.

– Ridică-te uşor, leneşule...

– Prefer să-mi păstrez energia pentru mișcare în sine. Așa că ajută-mă și taci. Acum, dacă aş putea să-mi mișc mai întâi picioarele...

Exact la timp, Adam îl luă în brațe.

– Ține-te cu o singură mână! Dar fu prea târziu. Adam abia apucă să-l prindă în timp ce cădea. Era furios. Aproape că-l scăpase din brațe. Problema era că se grăbiseră de această dată. Pe de altă parte, se gândise că ar fi bine să-l lase pe Richard să facă primul pas.

– Nu trebuie să ne balansăm. Interesant. Trebuie să țin minte asta.

– Este de ajuns. Ia-o încet.

– Nu, pot s-o fac. Dă scaunul mai aproape! Se descurcă singur.

Acest episod marcă începutul unei etape noi. Așa-numita fază „pot să fac asta". Richard era acum ca un copil. Dar nu în sensul care-l îngrijorase pe Sandy. Era dornic să facă el totul și respingea orice ofertă de ajutor. Îi surprinse pe toți în mod plăcut. Refuza chiar și prânzul când se apuca de exerciții. Petrecea mult timp în sala de fizioterapie și în piscină. În cameră încerca să facă totul fără să ceară ajutor.

Sandy îl sună pe Adam la sfârșitul săptămânii pline de succes.

– Nu ştiu ce i-ai făcut, dar a mers. Este iarăşi activ şi greu de suportat... sărmana soră Marshall! Se credea îngerul pacientului. Acum s-a trezit cu un nebun care ţipă la ea toată ziua. Dar se poate muta singur din pat în cărucior și invers, fără să fie ajutat. Sora Marshall nu știe niciodată unde are să-l găsească. Ieri îl pierduse. A coborât singur la sală și toți ne-am impacientat. A făcut asta din răutate, bineînțeles. Era foarte mulțumit de ceea ce făcuse şi ochii îi sclipeau de plăcere. Dacă continuă în ritmul ăsta, la sfârşitul lunii va fi cu tine, la St. Mark. Fizioterapeuții sunt foarte mulțumiți de rezultate, cu toate că eu cred că s-au săturat de el.

– Atunci am s-o sun pe Libby să-i dau această veste. O voi chema înapoi. Se vor revedea.

Înainte de a o suna pe Libby, Adam se gândi că are să-i spună ceva Catherinei. Nu ştia cum va reacţiona aceasta când va auzi planul lui.

CAPITOLUL V

MUTAREA LA HALCHESTER

– M-a sunat Sandy Drummond, îi spuse Adam Catherinei. Richard face progrese şi la sfârşitul acestei luni va veni aici.

Catherine care pregătea cina se opri şi spuse:

– Deci a mers. Ai avut dreptate. Nu trebuia să-ţi faci griji. Sunt foarte bucuroasă.

– Nu ştiu cât de bine am reuşit, dar a început să ia atitudine.

– Bineînţeles că a mers. Numai tu ai fost cel care l-a scos din acea stare de amorţeală.

– Există însă un singur lucru ciudat în legătură cu asta.

– Ce anume?

– Poate vei crede că îţi cer prea mult.

– Spune, despre ce este vorba?

– Nu vreau să stea la spital. Aş vrea să stea împreună cu Libby. Ar fi bine să-şi înceapă din nou viaţa cu ea. Şi asta nu s-ar putea

întâmpla în spital. Mă gândeam că ar putea să stea la noi în loc să-l trimitem la Spitalul St. Mark.

– A, da, ai perfectă dreptate, înțeleg ce vrei să spui. Nu văd de ce nu l-am aduce aici. În felul acesta ai avea și tu mai mult timp pentru el și în plus va fi și Vicky Marshall care îl va îngriji. Personal nu cred că este o asistentă foarte bună, dar se poate să mă înșel.

– În felul acesta l-am putea îngriji foarte bine. N-am nici o îndoială în această privință. Dar nu asta mă îngrijorează acum.

– Atunci care-i problema?

– Tu ești problema. Încă nu realizezi cât de mult va trebui să te implici.

– Vrei să spui că va fi vorba de multă muncă? Se gândise la acest aspect. Să faci menajul pentru patru sau cinci adulți și trei copii ar fi o experiență nouă pentru ea. Înainte de a se căsători era obișnuită să-și facă doar patul și cel mult o ceașcă de cafea. Tatăl ei avusese mereu grijă să dispună de menajere în timp ce Catherine era elevă. Când ea se căsătorise cu Adam, era hotărâtă să țină în frâu toate treburile casei. În această privință, o luase ca exemplu pe Libby. Aceasta îi spuse ce să-și cumpere în casă pentru a-și face munca mai ușoară. O dată cu căsătoria,

Catherine a intrat într-o nouă lume. Lumea medicinei cu cerinţele ei majore, o lume care a fascinat-o. În ultimii doi ani a devenit chiar foarte îndemânatică, o bună gospodină. Dar acum se întreba dacă va fi în stare să îngrijească aproape zece oameni timp de luni de zile. Adam se aştepta ca ea să fie capabilă, şi nu avea de gând să-l dezamăgească. Şi de această dată a luat-o ca exemplu pe Libby.

– Asta ar cere o reorganizare completă a treburilor casei.

– Ce anume? Faptul că ar veni Libby împreună cu copiii ei în acelaşi timp? Cred că ar fi puţin dificil, dar nu văd de ce nu ne-am descurca.

– Nu mă refeream la copii, cel puţin pentru moment. Fiecare lucru la timpul lui. Cred că nu te-ai gândit încă la schimbările pe care ar trebui să le facem în casă.

– Schimbări? Cu siguranţă că nu se gândise la acestea.

– Da, ar trebui să aibă o cameră la parter. Ar putea dormi în birou. Trebuie totul adaptat pentru a-i fi lui mai uşor. Sper că uşa este destul de largă. Şi apoi, am avea nevoie de rampe.

– Rampe?

– Rampe pentru cărucior.

– Pentru a urca la uşa din faţă, bănuiesc. N-ar arăta prea bine dar într-adevăr ar fi necesare.

– Da, dar mai gândesc că o rampă ar trebui instalată în mijlocul sufrageriei.

– Chiar aşa?

– Da. Exact în mijlocul îndrăgitei tale sufragerii.

– N-ar fi chiar o problemă.

Casa fusese decorată şi construită pentru ei doi şi avea o sufragerie mare care se deschidea spre o terasă. Un culoar ducea spre bucătărie. Biroul lui Adam şi holul de la intrare erau puţin mai jos. Catherinei i-a plăcut mereu să aibă o casă spaţioasă. Avea o mulţime de plante de-a lungul scărilor, şi era mândră de felul în care aranjase mobila elegantă.

O rampă pentru scaunul cu rotile, care să înlocuiască treptele, trebuia instalată în mijlocul sufrageriei. Masa urma să fie mutată într-o parte. Plantele trebuiau luate de pe marginea scărilor.

Nu fusese conştientă până acum câte schimbări va trebui să facă. Se uită fix la Adam şi spuse:

– Oamenii înainte de casă. O să chem tâmplarul mâine dimineaţă, zise ea hotărâtă.

Adam răsuflă uşurat.

– Ar fi mai bine să faci o listă cu ce trebuie modificat, adăugă ea.

Curând casa a devenit un adevărat şantier. O rampă în mijlocul sufrageriei, iar lucrurile lui Adam din birou au fost mutate în dormitorul celor doi. Biroul acestuia s-a transformat foarte repede într-o cameră pentru un convalescent.

Libby se afla încă la Oxford împreună cu copiii. Stăteau acolo de aproape o lună. În fiecare săptămână petrecea două zile la Londra, îl vizita pe Richard, în timp ce Julie rămânea cu copiii. Heather plângea mereu că voia să meargă cu mama sa la Londra.

– Vreau să merg cu tine acasă şi să-l văd pe tati. De ce nu mă iei şi pe mine?

– Şi eu vreau! strigă Gavin.

Julie s-a jucat cu el pentru a-l face să uite, în timp ce Libby îi promise lui Heather că o va lua data viitoare.

Libby avea multe speranţe de această dată. Dar foarte repede se gândi că nu e cazul să spere prea multe. Pierduse acea intimitate care exista odată între ea şi Richard. El obişnuia să-i spună tot ce-l preocupă şi ea îl ajuta cu o vorbă bună. Acum el era ca un străin căruia ea nu-i lăsa nici o impresie.

Stătea în fața lui și nu știa cum să se poarte și ce să-i spună.

Era conștientă că și ea constituia o mare parte a problemei. Înainte de accident se simțea protejată. Acum toate treburile rămăseseră pe umerii ei și nu făcuse față. Nu se descurcase în dorința ei de a avea grijă atât de copii cât și de Richard. Era total nemulțumită de felul în care se descurcase și ar fi vrut să-i poată explica lui Richard toate aceste lucruri. Dar cum putea oare să facă așa ceva? Să i se plângă lui de viața care nu mai este ce a fost odată? Problemele ei erau mult prea mici în comparație cu ale lui Richard. Nici nu aveau timpul necesar pentru a-i spune ce simte. Mereu apărea cineva. Nici nu știa cum să înceapă discuția și mai ales se întreba ce ar zice Sandy sau sora Paré dacă ar vedea-o cum se plânge soțului său.

Așa că iară evită să-i vorbească despre adevăratele probleme. Vorbiră despre diverse lucruri, știri din ziare, despre pierderile americanilor în războiul din Vietnam, despre guvern care a încheiat o nouă înțelegere cu bancherii, despre generalul De Gaulle. Vorbiră despre tatăl lui și despre copii. Libby îi povesti și despre progresul pe care-l făcuse Julie, care părea că s-a maturizat foarte mult în această

perioadă. Dar nu aminti nici o clipă de munca pe care ea o depusese în tot acest timp. Erau ca doi străini care conversau într-o sală de aşteptare.

Totuşi îl privea fix în timp ce-i vorbea. El nu o privi deloc. Se uita mereu la Victoria.

La început ei nu-i veni să creadă. Începu să se uite la el cu şi mai multă atenţie. Privirea lui o urmărea pe Victoria, în timp ce aceasta aranja unele lucruri prin cameră.

Inima ei începu să fie cuprinsă de teamă. Oare ce se întâmpla?

Simţea o imensă gelozie şi stătu trează toată noaptea încercând să înţeleagă ce se întâmplase. A doua zi se întreba dacă şi Richard şi-a dat seama de acest lucru. Ar fi vrut să-i vorbească despre ce o preocupa acum. Dar cum i-ar fi stat să-i spună, în starea în care se afla el, că nu-i place felul în care îşi priveşte asistenta?

Nu, ca siguranţă trebuia să dea uitării acest incident. Richard se uitase la asistentă. Şi ce-i cu asta? Nu era cazul să considere căsnicia lor încheiată. Timpul le va rezolva pe toate, se gândi ea. Se putea face de râs vorbind despre acest lucru care putea să nu fie decât în mintea ei.

Numai că se întoarse la Oxford mult mai nefericită decât plecase. Continua să-şi spună

că nu era cazul să-și facă probleme în această privință. Dacă ar fi fost să se întâmple așa ceva, cu siguranță s-ar fi întâmplat cu ani în urmă. Fuseseră atâtea ocazii în care Richard ar fi putut să-și facă de cap. Dar nu se întâmplase niciodată. Richard ar considera-o isterică, dacă i-ar spune ce o preocupă.

Dar o altă parte din ea gândea contrariul. Richard era alt om acum câteva luni. N-ar fi avut atunci nevoie de o persoană ca Victoria Marshall. Acum avea mare nevoie de ea, pentru că el era paralizat și soția lui eșuase în dorința de a-l ajuta. Locul ei rămăsese liber pentru Victoria și numai Libby era vinovată de acest lucru.

A petrecut o săptămână chinuită de aceste gânduri negre și cu următoarea ocazie plecă cuprinsă de teamă.

De această dată, Libby îl găsi foarte preocupat de exercițiile de recuperare. O lăsă să-l aștepte în timp ce el se duse în sala de gimnastică. Nu-i acordă prea multă atenție nici la întoarcere. Ea își dădu seama că nu-l mai interesa persoana ei câtuși de puțin. Însă, în privința Victoriei, lucrurile nu erau la fel. Ea știa totul despre el, ritmul în care evoluase, știa exact ce are de gând să facă în clipa următoare. Prezența acesteia era complet

justificată. Libby încercă disperată să-i amintească zilele de altădată, vorbindu-i despre Heather.

– Heather mă tot întreabă când poate veni să te vadă. Îi e dor de tine... s-o aduc data viitoare?

Întrebarea îl luă prin surprindere. Acum îi dădea atenție, în sfârșit. Dar se uită la ea cu furie. Încercase să se concentreze numai asupra eforturilor fizice. Nu putea să-și vadă copiii acum. Încă nu era timpul.

– Categoric, nu, răspunse el. Simțea că o urăște în acele momente. Ea reprezenta tot ce pierduse el. Este cel mai nepotrivit loc în care să aduci un copil de cinci ani.

– Dar...

– Am spus nu. E o idee ridicolă. I-ai spus asta tatei?

– Nu, am vrut...

– Ți-ar fi spus el că nu-i momentul.

Asta a fost tot. Libby plecă la Oxford mai nefericită ca oricând și trebui să asculte vorbele pline de admirație ale profesorului Collingham cu privire la progresele făcute de fiul său.

– Știam că până la urmă va începe să reacționeze. Am știut asta mereu. Vei vedea ce bine o să fie, draga mea. Se va descurca. Era chiar bucuros și deschise o sticlă de vin.

A doua zi sună Sandy și vorbi mult cu profesorul.

– Se pare că îl vom muta pe Richard. Trebuie să plec la Londra, să văd despre ce este vorba. S-ar putea să fiu de acord cu această propunere.

– Pot să merg și eu? întrebă Heather.

– Nu, răspunse Collingham.

– De ce?

– Voi fi prea ocupat.

– Voi sta de vorbă cu tata cât timp vei fi ocupat.

– Și tata va fi ocupat.

– Păi, aș putea aștepta.

– Măi, să fie...

– Nu v-aș crea probleme.

– Ba da.

– De ce aș face una ca asta?

– Pentru că voi, cei mici, vă pricepeți cel mai bine la creat probleme.

Heather nu mai zise nimic. Se înfurie pe bunicul său și îi dădu în joacă doi pumni, așa că Julie trebui s-o ia cu forța.

Două zile mai târziu, profesorul Collingham plecă la Londra, tratând-o pe Libby la fel ca și pe Heather, spunându-i că nu e cazul ca ea să-l însoțească.

– Vom fi foarte ocupați.

Aşa că Libby mai avu ocazia să-l vadă pe Richard abia după zece zile şi nici de această dată nu se bucură de atenţia lui, mai ales că era acum preocupat şi de ideea mutării sale la Halchester. O duru foarte mult faptul că n-o lăsă să stea în cameră în timp ce se mută din pat în cărucior, spunându-i că are nevoie doar de Victoria pentru această operaţiune.

Libby fu prea încurcată ca să mai protesteze în vreun fel şi ieşi pe coridor. Nici măcar pe Heather nu voia s-o vadă. Le respingea pe amândouă. Era un bărbat îndrăgostit, a cărui atenţie se îndrepta numai spre persoana iubită. Victoria.

Asistenta deschise uşa şi îi spuse politicos:

– Dacă vreţi, puteţi intra acum, doamnă Collingham.

Ce putea fi mai rău abia acum urma. Victoria ieşi şi se întoarse cu o carafă cu ceai. Richard era în cărucior, iar ea mută masa mai aproape de el. Libby întinse mâna pentru a-i turna ceaiul în ceaşcă.

– Nu, las-o pe Victoria, spuse el iritat.

Libby se retrase ca şi cum ar fi înţepat-o ceva. Richard se uita la Victoria şi nu observă reacţia soţiei sale.

Victoria începu să toarne ceaiul cu un gest graţios şi fermecător. Genele lungi îi acope-

reau ochii, gura îi tremura, părul blond şi strălucitor ieşea de sub bonetă.

– Doriți lapte şi zahăr, doamnă Collingham?

În locul ei Libby ar fi întrebat:

– Doriţi arsenic, doamnă?

De fapt, nu puse zahăr deloc.

– Mulțumesc, reuşi ea să spună.

Victoria îi dădu ceaşca lui Libby, apoi se întoarse. Cordonul strâns în jurul taliei îi contura puternic forma sânilor și a șoldurilor. Libby îi aruncă o privire lui Richard şi era să scape ceaşca din mână. El se uita la Victoria cu o privire care, până în acel moment, Libby crezuse că numai ei îi putea fi adresată. Era felul în care o privea când dorea să facă dragoste cu ea.

Acest moment însemnă sfârșitul. Nu crezuse că lucrurile vor ajunge aşa departe. Își terminä ceaiul, își luă rămas-bun de la Richard şi se întoarse la Oxford.

În acea noapte încercă să se convingă că nu este posibil ca Richard să se îndrăgostească de o tânără asistentă blondă. Dar dimineața, ceva în ființa ei îi spunea că este posibil.

Zilele treceau şi Libby se simţea din ce în ce mai neîncrezătoare în viitor şi mai speriată.

Adam sună s-o anunțe că s-a fixat ziua în care Richard urmează să fie mutat.

– Va fi la Halchester, la mine acasă, miercuri. I-am instalat un pat în biroul meu... Libby nu-și dădu seama câte schimbări făcuseră ei pentru Richard. Apropo, o să-l însoțească și asistenta. Știi tu, blonda.

– Da, înțeleg.

– Este de mare ajutor, mai ales că este de aici, din Halchester. Este fiica lui Charles Marshall, singura, am impresia. N-am recunoscut-o, de fapt nici nu știam că este asistentă, cu toate că s-a pregătit la St. Mark. Cred că era în perioada în care mă îndrăgostisem de Catherine și eram prea orb ca să mai observ pe altcineva, râse el amuzat. Locuiește într-o casă misterioasă, de partea cealaltă a estuarului, cred că ai văzut-o când ai fost aici. Este o asistentă bună. Are mașină proprie. Oricum, sunt plini de bani și nu ezită să arate acest lucru.

Libby nu-și amintea să fi auzit de Charles Marshall sau alte amănunte, dar știrea că Victoria Marshall este bogată, o făcu mai tristă ca oricând. Era atât de preocupată de aceste gânduri încât nu mai spuse nimic. Îl făcu pe Adam să întrebe:

– Libby? Libby? Mai ești la telefon? A, credeam că s-a întrerupt legătura.

– Nu, mă gândeam.
– Da, ei bine, când ai de gând să vii?
– Nu știu exact.

Ce Dumnezeu se întâmpla cu această fată? Adam se aștepta ca ea să vină cât putea de repede.

– Anunță-mă când ești gata să vii, te rog, spuse el amabil. Mă bucur oricând să te văd, știi asta. Închise telefonul și plecă la spital.

Libby nu-i spuse nimic socrului ei în acea zi, cu toate că știa că acesta voia să afle când îl vor muta pe Richard. Era disperată. Știrea pe care i-o dăduse Adam îi confirmase toate bănuielile. Știa că-i dăduse lui Adam impresia de nerecunoștință. Acesta făcea atât de mult pentru Richard. Brusc, se gândi cu răutate că Victoria este cea care trebuie să-i mulțumească. Ea pare să fie cea care beneficiază de pe urma acestei mutări.

Își dădu seama că era într-o nouă postură. Era adevărat ceea ce bănuise și accepta situația. Nu era îndrăgostit de Victoria, dar hotărâse s-o ia cu el. Acum o făcuse pe Libby să înțeleagă că nu are nevoie de ea. Își propusese s-o dezamăgească. Și asta o durea mai mult decât orice.

Libby se înfurie. Îl ura pe Richard. Ar fi vrut să țipe la el, să-și descarce furia așa cum

făcuse Heather cu bunicul ei. Cum îndrăznea să-i facă ei una ca asta? Ce credea el? Că ea este o simplă guvernantă care din întâmplare este şi mama copiilor lui?

Această furie a durat vreo două zile şi a oprit-o să plece la Londra să-l vadă pe Richard, înainte de a fi mutat. Dacă l-ar fi văzut, cu siguranţă nu s-ar fi putut abţine să nu-l acuze. Nu avea de gând să se dea în spectacol. Nu putea face una ca asta. Avea demnitatea ei şi nu şi-o va călca în picioare.

Cu toate că Richard nu avea nici o demnitate. De fapt, nu-şi dorea să-l certe, ci doar să se arunce în braţele lui, să-şi descarce lacrimile şi el s-o consoleze. Putea să aibă o grămadă de blonde, ea pe el îl dorea.

Ce ridicolă a fost că nu s-a dus să-l viziteze cât timp încă se mai afla la Londra. Ce să facă acum?

În acea seară, socrul ei o întrebă când are de gând să meargă la Richard, la Halchester, şi dacă va lua şi copiii cu ea.

Nu ştiu ce să răspundă.

– Poate că ar fi mai bine să-i dăm puţin timp lui Richard să se acomodeze cu locul. Apoi vom vedea dacă se poate să iau şi copiii.

Ceva era în neregulă. Ce ar fi vrut el ca ea să facă?

Adevărul era că îl obosiseră copiii în tot acest timp și tânjea după puțină liniște. O ajutase atât cât s-a putut. După două zile, el i-a spus că ar fi timpul să ducă copiii la Halchester. Richard și-ar dori să-i vadă.

Libby nu știu ce să-i răspundă. Ea era convinsă că el n-o dorea decât pe asistenta blondă. O idee mai bună ar fi să ducă copiii la Camden Town. Cel puțin, acolo se putea ascunde împreună cu cei mici.

– Desigur că va trebui să te gândești să vinzi casa, spuse socrul ei. Bănuiesc că te-ai gândit deja.

– Dar... dar... este *casa noastră.* De ce?

– Draga mea, scările...

– Ss... cările?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Libby, gândește-te! Cum va putea fiul meu să se miște în acea casă?

– A, da... Cât de egoistă fusese. Ar fi trebuit să se gândească mai mult la Richard. Va trebui să se mute într-un apartament special amenajat pentru a putea fi manevrat căruciorul. Pentru ca Victoria să poată manevra căruciorul. Nu-și dorea s-o vadă pe fata aceea în casa ei.

– Este casa mea, spuse ea cu încăpățânare.

Profesorul Collingham rămase uimit. Nu așa era Libby pe care el o cunoștea.

– Dar, draga mea, trebuie să înțelegi...

– Îmi place casa noastră.

– Da, Libby, dar... Nu știa cum s-o facă să înțeleagă.

– Nu pot să plec. Este casa mea. Brusc, începu să plângă. Îmi cereți prea mult. Cum *să continuu* în felul ăsta? Nu mai suport, pur și simplu nu mai suport. Nu voi *renunța,* nu-mi pasă, *eu nu voi renunța,* nu-mi pasă, *eu nu voi renunța,* spuse ea printre lacrimi.

Julie se întoarse cu copiii de la plimbare. Libby continuă să plângă.

– Ar fi bine să te duci în dormitor, mami, spuse Heather.

Libby se uită la fiica sa cu surprindere.

– Și culcă-te, adăugă aceasta. Și ia cu tine o sticlă cu apă fierbinte.

– N-am nevoie de apă fierbinte.

– Cum vrei, spuse Heather, dând din umeri exact ca și bunicul ei.

– Vezi-ți de treburile tale, mademoiselle, îi spuse Julie lui Heather. Ia-ți tricicleta din hol. Știi că bunicului nu-i place s-o lași acolo.

– Bine, spuse Heather. Dar du-te la culcare, mami. Te vei simți mai bine după aceea.

Libby îi urmă sfatul.

– N-aș fi crezut că este în stare să se poarte în felul ăsta, zise profesorul, profund

dezamăgit. Bineînțeles că va trebui să vândă casa. Este normal.

– Cred că îi este tare dor de soțul ei, remarcă menajera.

– Asta n-are nici o legătură cu punerea casei în vânzare. Exact asta am să-i spun.

A doua zi, la micul dejun, făcu acest lucru.

– Asta e picătura care-a umplut paharul, spuse Libby și se ridică de la masă.

Profesorul ridică din umeri, imitat fiind de Heather. Julie îi povesti menajerei cele întâmplate, iar aceasta începu să explice:

– Doamna Collingham este foarte obosită.

– Am observat asta, spuse el, ridicând din sprâncene.

– A stat atât de mult departe de soțul ei, cu toate celelalte griji pe cap.

– Dar m-a avut pe mine drept ajutor, remarcă el, ofensat.

– Ar trebui să meargă la Halchester și să stea cu el. Fără copii. Eu și Julie ne-am putea descurca. Au nevoie să fie singuri, fără gălăgia copiilor.

– Du-te să-l vezi pe Richard, îi spuse el lui Libby când se întoarse. Stai cu el acolo. Julie se va descurca singură. Vorbește cu el despre casă și vezi ce părere are. Odihnește-te și mâine vei pleca.

Nu-i putea explica socrului ei adevărata situație. În cele din urmă trebuia să dea ochii cu Richard și să clarifice lucrurile.

Dar a doua zi se îndreptă spre Londra. Va ajunge acasă și aici va putea să gândească limpede.

Cel puțin, aici se va putea odihni. Știa că în biroul lui Richard se aflau somniferele. Va uita de toate și va dormi mai mult. Așa că o porni în viteză spre casa în care ea și Richard fuseseră atât de fericiți împreună.

CAPITOLUL VI

SANDY

Victoria era fericită că se afla departe de Londra, din nou pe coastă, în aceste zile frumoase de vară. Din nou acasă, împreună cu Richard Collingham.

Curând Richard a învățat cum să se urce din cărucior în scaunul din față al mașinii Victoriei. Adam a observat foarte repede că Richard flirta cu ea. Era mulțumit, asta însemna că revenise la viață. Adam se gândi că-i prinde bine lui Richard o relație cu o tânără atât de încântătoare. Ea îi va reda încrederea în forțele proprii. I-a spus asta și Catherinei, iar aceasta începu să-și facă griji pentru Libby.

– N-are nici o legătură cu ea, spuse el.

– Sper că ai dreptate, zise Catherine. Personal, nu aprob acest lucru. Aş dori ca Libby să fie cu el, acum când revine la viață.

– Nu cred că Libby l-ar ajuta în această privință.

– De ce nu? întrebă Catherine supărată.

– Pentru că Libby reprezintă pentru el o responsabilitate asumată pentru a începe o nouă viață. Îi este încă teamă să pornească la drum și-i este teamă și de Libby. Are nevoie de această tânără o perioadă... sunt convins de asta.

– Atâta timp cât nu va face rău nimănui...

– Cine să sufere?

– Nu știu. Dar nu-mi place deloc. Îmi este milă și de Victoria. Va trebui să-l lase în cele din urmă să se mute cu soția lui, după această perioadă de flirt, și nu-i va fi ușor.

– Exact asta mă aștept să facă. Victoria își poate purta singură de grijă.

– O, săraca Victoria. Abia acum înțeleg. A avut o grămadă de prieteni, dar nu s-a căsătorit. Problema este că nimeni n-o tratează cu seriozitate.

– Așa o fi. Dar asta este treaba ei. Tu analizează ce se întâmplă între ea și Richard și vei vedea că totul este superficial.

– Ce ciudați sunteți voi, bărbații. Cred că Victoria nici nu bănuiește ce spui.

Catherine își aduse aminte că Victoria abia așteptase să-l ducă pe Richard să-i viziteze

casa. De când se mutaseră în Halchester, numai despre asta îi vorbise.

Catherine începu să facă unele treburi gospodărești și descoperi că Victoria lăsase camera ei și a lui Richard în ordine perfectă. Recunoscu în sinea ei că Victoria, în ciuda aparentei sale frivolități, era o fată harnică și conștiincioasă. Dar se prefăcea că nu este foarte inteligentă.

Când aceasta se întoarse cu Richard, Catherine o analiză cu mai multă atenție.

Adam, care nu-l văzuse pe Richard de la prânz, intră în cameră.

– Te-am auzit când ai venit. Vreau să-ți spun că a sunat Libby. I-am spus că ai plecat la o plimbare cu Victoria și că o suni tu când te întorci, dar a spus că nu e cazul să te deranjezi.

– Cum se mai simte?

– Era puțin cam abătută. În locul tău, aș suna-o.

Richard coborî rampa și se duse în dormitor, spre telefon. Formă numărul pentru a vorbi cu Libby. Se gândea s-o cheme la Halchester. Catherine avea o cameră pentru ea. Dar știa că Libby ar vrea să aducă și copiii cu ea, și el nu era pregătit pentru asta. Așa că se gândi să nu-i propună să vină la el.

Profesorul Collingham răspunse la telefon.

– Cum te simți, fiule?

– Bine, tată. Încep să-mi revin.

– Și Libby ce face? Este cu tine?

– Cu mine?

– Da.

– Nu, de ce? Ar trebui să fie cu mine?

– A plecat după micul dejun spre tine.

– A sunat în seara asta, dar eu eram plecat, și a vorbit cu Adam.

– De unde a sunat?

– Păi, nu cred că a spus unde este. Noi am crezut că se află la Oxford. A zis că nu mai este cazul s-o sun. Dar m-am gândit totuși să vorbesc cu ea. Dacă ar fi avut un accident cu mașina, i-ar fi spus lui Adam. Ce Dumnezeu face fata asta? Mă gândesc că s-a dus la Camden Town să ia câteva lucruri și să vină aici. Ciudat că nu i-a spus lui Adam că e în drum spre noi. Probabil că a vrut să-mi spună mie, primul.

– Oricum, zise tatăl lui, Libby s-a purtat foarte ciudat în ultimul timp.

– Ce vrei să spui, tată? întrebă Richard preocupat.

– A plâns fără motiv.

– A plâns? Libby? Ce-a apucat-o?

– Nu știu, nu s-a mai purtat niciodată așa. Nu te poți înțelege cu ea.

– Dar Libby nu este așa.

– Păi, exact ce spuneam. Se poartă ciudat. Pur și simplu m-a dezamăgit.

– Dar în ce sens s-a purtat ciudat?

– Totul a pornit din momentul în care i-am spus că va trebui să vândă casa.

– Puteai să lași asta în seama mea. Am s-o sun eu în Camden Town, să văd ce se întâmplă cu ea. Închise telefonul, nervos.

Se gândea să-l întrebe pe Adam... dar mai bine s-o sune el. Lăsă telefonul să sune câteva minute, dar nici un răspuns. Era foarte ciudat. Unde Dumnezeu putea să fie? Se duse la ușă și-l strigă pe Adam.

– Nu-mi place deloc ce se întâmplă, spuse Richard, povestindu-i totul lui Adam.

– Trebuie să fie o explicație, spuse Adam. Nici măcar nu suntem siguri dacă este în Camden Town. Dar mașina unde este?

– Dacă ar fi în Camden Town, ne-ar fi spus.

– Da, ai dreptate. Pe cine am putea să întrebăm despre ea?

– La naiba, n-am nici o idee. Oare ce face fata asta? Îi arde de joacă? zise Richard furios. Dacă ar fi fost în stare să se urce în mașină și să conducă până la Camden Town, ar fi făcut-o.

– Știu pe cine să întrebăm. Pe Sandy, spuse Adam.

– Pe Sandy? Ai dreptate. Se va duce la Camden Town și va vedea despre ce este vorba. Nu se va supăra. Oricum nu are prea multe de făcut seara.

Adam îi aruncă o privire ciudată. Deci Sandy nu era prea ocupat. Oare i se întâmplase din nou, aceeași poveste, cu soția lui? Va trebui să afle, dar nu era acum momentul.

– Sună la Spitalul Central și vezi dacă Sandy este încă acolo. Roagă-l să meargă în Camden Town. Richard îl găsi la telefon și îi explică ce s-a întâmplat.

– Bineînțeles că mă voi duce. Nu-i nici un deranj. S-ar putea să se fi dus la un film. Mă duc acolo și te voi suna.

Adam și Richard se uitară unul la celălalt.

– Zici că părea abătută? întrebă Richard.

– Da, așa mi s-a părut.

– Tatăl meu mi-a zis că a fost puțin isterică. Ce Dumnezeu are? Chiar nu-mi dau seama ce se întâmplă cu ea. Nu este așa, de obicei.

*

* *

Între timp, Sandy conducea spre Camden Town. De îndată ce văzu Fordul parcat în fața casei, se liniști. Parcă și el și urcă scările. Sună la sonerie, apoi apăsă pe clanță.

Libby îl văzuse de la fereastră. Oare de ce venise Sandy aici? De ce ar fi crezut c-o găseşte acolo? Nimeni nu ştia că ea se afla aici. Lăsase telefonul să sune. Oricum n-avea chef să vorbească cu nimeni. S-a gândit că poate fi Richard, dar îşi aduse aminte ce i-a spus Adam: „S-a dus la plimbare cu Victoria care a vrut să-i arate casa ei." Deci nu putea fi Richard. Oricum nu conta prea mult cine era. Tot ce îşi dorea era să fie puţin singură pentru a gândi limpede. Nu-i va răspunde lui Sandy și acesta va crede că este plecată pentru un timp. Soneria zbârnâi. O lăsă să sune. Urmară bătăi puternice în uşă. Sandy mai insistă puţin. În cele din urmă Libby se duse la uşă şi o deschise.

– Am crezut că ai să dărâmi uşa. Chiar trebuia să faci atâta zgomot?

– Aici erai! spuse el acuzator. Ce Dumnezeu faci? Richard este foarte îngrijorat în privinţa ta.

– Richard îngrijorat? Pe cine crezi că păcălești? Oricum, aici e casa mea. Pot fi aici oricând dacă vreau, nu-i așa? Sau aţi uitat asta? zise ea cu o voce tremurândă.

– Nu-i nimic. Vino şi ia loc și spune-mi despre ce este vorba, zise Sandy. Libby se așeză pe scaun și începu să plângă.

– Totul s-a sfârşit, spuse ea plângând. Nu mai are nici un rost... Victoria... s-au dus la ea acasă... nu mai pot suporta... n-am nici un rost... nu-l pot ajuta... nu mă mai vrea... doar pe Victoria... şi vânzarea casei.

Sandy o îmbrăţişă şi începu să-i mângâie părul. Cu siguranţă că Richard a fost puţin fermecat de micuţa blondă. Cu toate că cei din familia Collingham erau invidiaţi pentru soţiile lor. De multe ori îl invidiase pe Richard, nu numai pentru frumuseţea soţiei lui, pe care o admira foarte mult. A fost destul de surprins de relaţia celor doi, după accident. Era evident că Libby nu fusese în stare să-l ajute pe Richard şi se gândi că de fapt, puterea se aflase de partea lui Richard în tot acest timp, iar dragostea de partea lui Libby. Recent Richard avusese nevoie de ajutor şi aparent Libby nu fusese capabilă să-l ajute. Oare se întâmpla ceva rău în căsnicia lor?

– Spune-mi ce te supără, zise el când Libby se mai linişti.

Ea începu să se simtă mai protejată acum, în braţele lui Sandy. Era supărată. Sandy n-ar fi putut să nege că-i plăceau aceste momente. Mereu avusese o slăbiciune pentru ea.

– L-ai îngrijorat foarte tare pe Richard. I-am spus că dacă te găsesc, am să-l sun. Și asta am să fac acum. Ai mâncat ceva?

– Dacă am mâncat?

– Când ai mâncat ultima dată?

– Nu știu. Am avut avut câteva sandvișuri, dar...

– Am să-ți spun eu ce-i cu tine. Ai mâncare în frigider?

– Numai conserve. Nimic proaspăt.

– Du-te jos și deschide o conservă sau două. Nici eu n-am mâncat. Între timp am să-l sun pe Richard ca să-l mai liniștesc. Apoi vom mânca în tihnă și îmi vei spune despre ce este vorba.

– Bine.

– Sau am putea ieși în oraș, dacă vrei, sugeră el.

– A, nu. Arăt îngrozitor. Găsim noi ceva de mâncare.

– Atunci ridică-te, du-te în bucătărie și pregătește ceva.

El se duse la telefon și îl sună pe Richard. Acesta răspunse imediat.

– Da? A, Sandy. Ai vreo veste?

– Este în regulă. Sunt în Camden Town. Ea este în bucătărie să pregătească ceva pentru cină. Este în regulă. Te va suna ea dimineața.

Nu-ți face griji. Închise telefonul înainte ca Richard să-l întrebe ceva. Se duse în bucătărie.

– Mănânci rizotto? întrebă ea.

– Da, dar nu cere prea mult timp prepararea?

– Nu, am metoda mea. O să vezi.

– Bine. Pot să te ajut cu ceva?

– Fierbe apa? Ai putea turna orezul în ea? Acum amestecă puțin. Foarte bine. Pune capacul. Vezi că este o sticlă cu vin pe masă... dacă vrei s-o deschizi.

El îi respectă instrucțiunile și în acest timp compară căsnicia lui cu cea a lui Richard. Curând Libby combină orezul fiert cu brânza, condimente, și îl băgă în cuptor.

– Ar merge și o salată. De obicei avem salată verde, dar acum nu am. Să facem una de roșii.

– Sună apetisant.

– Avem o conservă cu roșii în frigider.

În câteva minute masa fu gata. Băură vin roșu. Libby nu mai părea atât de supărată. În cele din urmă făcu și o cafea.

– Ei, draga mea, a fost o masă delicioasă. Mă bucur că am venit. Acum spune-mi ce te frământă.

Îi spuse toată povestea. Cum îl văzuse pe Richard că o privește pe Victoria, cum a

încercat să ignore acest fapt și cum toate aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi tratat-o cu atâta indiferență. Și faptul cel mai dureros, că o luase cu el pe Victoria.

– Cred că eu sunt cel vinovat. Eu am trimis-o cu el la Halchester.

– A, am crezut că a fost ideea lui Richard, spuse ea cu un sentiment de vinovăție.

– Nu, poate i-a plăcut ideea, dar nu el a organizat asta. Nu cred că ai de ce să te temi.

– Crezi?

– Cred că ai o imaginație prea bogată.

– Și eu am crezut asta la început, dar cu timpul am devenit tot mai tristă și în cele din urmă nu am mai suportat să-l văd nici un minut. Apoi a mai apărut și socrul meu, anunțându-mă că trebuie să vând casa. M-am simțit îngrozitor. Fără soț, fără casă. Așa că am venit aici să mă liniștesc puțin. Aveam de gând să-l sun și când am făcut-o, el era la plimbare cu fata aia, acasă la ea. N-am știut ce să mai fac. Chiar nu văd de ce ar trebui să vând casa. Dacă vrea să rămână cu Victoria, e liber s-o facă. Dar am să păstrez casa și o să mă descurc eu cu copiii.

– Ești prostuță, Libby, și puțin cam egoistă. Tu vorbești dramatic despre viața pe care o ai de dus de acum încolo. Dar la Richard nu te

gândeşti? Du-te la Halchester şi ajută-l, şi dacă se uită încă la o femeie, atunci e semn bun.

– Dar nu cred că aş mai suporta, dacă ar continua să se poarte cu nepăsare faţă de mine şi să se gândească numai la ea.

– Ba ai să suporţi. Îi va trece, dacă într-adevăr există aceste sentimente. Dar el mai poate suporta? Te-ai gândit la asta? Gata cu chirurgia, cu navigatul. Şi totuşi trebuie să trăiască în continuare. Tu trebuie să te desparţi de această casă, dar el trebuie să se despartă de cariera lui şi să înceapă alta nouă. Gândeşte-te la asta, nu te purta ca un copil răsfăţat!

– O, Sandy, m-am purtat groaznic, nu-i aşa?

– Ai fost cam rea, zise el amuzat. Ar fi vrut s-o îmbrăţişeze. Părea atât de singură şi vulnerabilă. La naiba cu această casă! Nu contează unde trăieşti, ci cum trăieşti. Voi trebuie să rămâneţi împreună, alături de copii. Vei vedea că tot ce te îngrijorează nu există.

– Nu ştiu dacă...

– Nu mă mai contrazice şi fă exact ce ţi-am spus. Du-te, fă un duş şi culcă-te. Dimineaţa îl vei suna pe Richard şi-i vei spune că vii cu copiii la el. Te vei duce la Oxford, îţi vei face bagajele şi împreună cu copiii şi Julie, veţi

pleca la Halchester. Îl voi suna mâine să văd dacă ai vorbit cu el.

– Bine, spuse ea.

– Acum, du-te la culcare.

El se duse în biroul lui Richard și luă două somnifere. Luă cheia de la dulapul în care pusese tubul cu somnifere și o băgă în buzunar. Pentru că Libby era destul de deprimată. Se duse la bucătărie și luă un pahar cu lapte.

Îi duse somniferele și laptele lui Libby și plecă spre dormitorul său gol, din Dulwich. Se întreba dacă Richard are idee cât de norocos este. Libby era atât de atrăgătoare. Atât ea cât și el erau singuri și aveau nevoie de afecțiune. De ce să nu se întoarcă la casa ei?

Așa că întoarse mașina spre Camden Town și Libby.

CAPITOLUL VII

CASTELUL DE PE PLAJĂ

– De ce nu-l duci să vadă castelul? îi sugeră Catherine Victoriei. Fluxul este potrivit şi ai putea să conduci maşina de-a lungul drumului. Cred că ţi-ar plăcea mult, îi spuse ea lui Richard. Este casa unde au locuit generaţii ale familiei Halford... un fel de castel medieval care dă spre mare.

– Sună interesant, spuse Richard puţin cam indiferent.

– Da, spuse Victoria încântată de idee. Şi-ţi voi putea arăta şi peluza.

Castelul Halford fusese construit ca un turn de apărare contra piraţilor. Legenda spune că mai târziu a funcţionat ca refugiu pentru piraţi. Era o construcţie solidă care la nord, sud şi est avea vedere la mare. Drumul din apropiere era mai tot timpul acoperit de apă, totuşi exista o fâşie de pământ prin care aveai acces la clădire.

Castelul îi trezi lui Richard interesul şi-şi exprimă dorinţa de a intra. Se deplasă cu scaunul cu rotile şi începu să cerceteze camerele cu ziduri groase. Era pentru prima dată, după accident, când avea ocazia să vadă ceva ce-l interesa cu adevărat. Îi plăcea acest loc. Era ca un nou început pentru el.

Pentru Victoria, castelul nu era ceva nou, pentru că îl ştia din copilărie. Tot ce-şi dorea era să-i arate lui Richard peisajul din jur. El o asculta cu multă plăcere. Când se întoarseră acasă, îi ceru Catherinei să-i spună mai pe larg istoria acestui castel. În acea seară veni şi tatăl Catherinei în vizită, iar Richard începu să discute şi cu acesta despre castel. Catherine şi Adam erau încântaţi, nici că se putea un subiect mai bun de discuţie. Petrecură două ore povestind. Tatăl Catherinei se oferi să-l însoţească pe Richard şi să-i explice totul la faţa locului. Acesta primi oferta cu mult entuziasm şi câteva zile mai târziu plecară la drum. Când au ajuns la castel, Victoria a insistat ca ei să aştepte până ea se duce pe peluză şi să-i facă semn cu mâna. Însă domnul Halford i-o tăie scurt:

– E o prostie, Vicky. E o idee ridicolă. Vom fi prea ocupaţi ca să aşteptăm până ne faci tu

semn. Du-te şi uită de pacient în după-amiaza asta.

Victoria nu suporta să i se spună Vicky. I se părea un nume prostesc. Nu-i plăcea că auzise Richard. Se duse supărată în dormitor pentru a se schimba. Catherine se uită la ea îngrijorată.

Când au ajuns la castel, John Halford începu să-i povestească de invaziile piraţilor. Totul era extrem de organizat.

– Suntem o familie în care toţi am făcut afaceri, fiecare a profitat de o ocazie. Când piraţii au încetat să mai plătească dări familiei mele, am construit o altă casă în care ne-am mutat. Îmi place mult această casă, dar castelul este undeva în inima mea.

Richard era încântat de tot ceea ce vedea în jur.

– Mi-ar plăcea să fiu aici când începe fluxul, spuse el. Cred că este minunat.

– Da, aşa e. Acest loc se schimbă. Devine misterios sau cel puţin, aşa mi se pare mie. Oricum, este o desfătare a sufletului. De multe ori vin aici să mă odihnesc după o perioadă obositoare.

– Da, vă cred. Richard simţea că aici îi revine dorinţa de a trăi. John ştia ce gândeşte Richard. Era un om care ghicea gândurile

celorlalţi din priviri. Când murise directorul spitalului, a ştiut să analizeze omul aşa cum trebuie. Acum urma să aleagă unul nou, dar nu-i spuse nimic despre planul lui.

– Nu văd de ce n-ai veni aici să vezi fluxul. Poţi să stai aici o jumătate de zi, la un picnic. Aşa făceam noi când eram tineri.

Şi Richard se gândi că n-ar avea motiv pentru care să nu vină aici. Simţea că devine optimist. Îşi dorea să fie liber, să poată umbla prin castel şi printre stâncile din jurul lui. Ştia că acest lucru nu este posibil, dar nu renunţă la idee. Voia să urce pe acele stânci.

– Cum aş putea ajunge sus, pe stânci?

– O, sunt nişte scări vechi în piatră. O adevărată capcană a morţii. M-am gândit să fac alte scări, dar nu mi-am găsit timp pentru asta. Nimeni nu s-a mai interesat de acest loc. Doar eu. Fraţii mei au murit în război. Făceam multe lucruri împreună.

– Unde ai fi construit scările?

– Ca să-ţi spun sincer, de multe ori m-am gândit să locuiesc aici. Dacă fratele meu mai mare ar fi trăit, cu siguranţă am fi făcut-o. Dar el a murit şi am rămas eu unicul moştenitor. Mi-ar fi plăcut să locuiesc aici... m-aş simţi minunat după o zi plină de şedinţe. Dar nu

cred că le-ar fi uşor celor pe care i-aş chema să mă aprovizioneze.

– Da, le-ar fi destul de greu, mai ales când vine fluxul.

– Dar te-ai acomoda cu aceste condiţii. Este adevărat că multora le-ar fi greu să trăiască aici, dar mie mi-ar conveni de minune.

– Şi mie. Splendid.

Se întoarseră acasă profund mulţumiţi. Sandy Drummond sunase şi anunţase că va veni în vizită în acea seară. Era în drum spre ei. Avea de gând să-i vorbească lui Richard despre un post la Spitalul Central.

Richard nu fu prea interesat de oferta lui Sandy. Se vedea că acest post fusese inventat special pentru el.

– Parcă nu aveam un post de medic supraveghetor în secţia noastră, spuse Richard iritat.

– Aşa este, nu aveam.

Richard se înfurie. Creaseră un post pentru el. Ştia că nu este bine să refuze această ofertă. Nu-şi putea permite să refuze, atât din punct de vedere financiar, cât şi psihologic. Ştia că în curând va trebui să muncească din nou, dar îi era greu să accepte.

– Ai putea să accepţi acest post şi dacă nu-ţi convine, poţi să renunţi şi să-ţi cauţi altul. Nu pierzi nimic dacă încerci.

– Cred că ai dreptate, oftă Richard.

Cazul lui Richard fusese discutat de toată conducerea spitalului. Nu se putea pune problema că va mai putea practica chirurgia. Nu mai era nici o speranță în acest sens. Dacă se retrăgea, spitalul putea să-i plătească o anumită sumă lunară. În cele din urmă, chiar Căile Ferate Britanice ar trebui să-i plătească despăgubiri. În prezent, avocații acestei instituții se luptau să scoată în evidență faptul că el fusese avertizat asupra pericolului iminent, dar n-a ținut cont de avertismente. Dar toate aceste lucruri aveau să fie rezolvate. Marea problemă era cum să-l facă pe Richard să accepte postul.

– Am putea profita de capacitățile sale de bun conducător. Este un adevărat lider. Chiar am putea să-i găsim un post pe măsura valorii sale.

– Da, știu, am putea să-i dăm un post important. Acela de supraveghetor al spitalului. Avem mare nevoiee de un specialist care să țină sub control toată activitatea spitalului, spusese șeful secției chirurgie.

– Așa că există un post. Dar oare va face față efortului?

– Nu văd de ce n-ar putea. Există lifturi... telefoane. Atâta timp cât nu se pune

problema de urgențe, nu e cazul să ne facem probleme.

– Mi se pare o idee excelentă. Adevărul este că avem nevoie de oameni competenți care să administreze spitalul așa cum trebuie. Așa că ce mai așteptăm? Să-l chemăm.

– Când se retrage Havering?

– Peste vreo doi sau trei ani, cred.

– Deci Richard ar putea să se pregătească în acest timp pentru postul de manager al spitalului.

Văzându-l că respinge această idee, Sandy se gândi să-i spună toată povestea lui Richard. Îi era teamă că nu va fi de acord nici cu propunerea de a deveni manager al spitalului, și chiar așa a fost. Richard se întunecă la față.

– Gândește-te, spuse Sandy. E o ocazie bună. Ai avea o mare influență la întrunirile Serviciului de Sănătate Publică. Nu mă crezi, de aceea te sfătuiesc să încerci și să vezi dacă am dreptate. Trebuie să începi să muncești din nou. Ai nevoie de asta. Trebuie să începi o viață nouă... unde sunt Libby și copiii?

Richard vru să spună ceva, dar renunță.

– Știi că am dreptate. Fugi de viață de șase luni. A sosit timpul s-o înfrunți.

După ce luară cina, Sandy îi spuse lui Adam despre oferta pe care voia să i-o facă lui

Richard, şi anume aceea de a lucra la o altă filială a spitalului Central din Londra, undeva în provincie.

– Sunt sigur că n-o să accepte, spuse Adam.

– Trebuie să înceapă o nouă viaţă. Să înceapă să trăiască din nou alături de familia sa. Ar trebui s-o aibă pe Libby cu el şi pe copii de asemenea. I-am spus asta.

– Cum a reacţionat când i-ai spus că ar trebui s-o aducă pe Libby lângă el?

– Părea posomorât.

– Pur şi simplu îi este teamă că totul va fi un eşec.

– Ce anume?

– Ce crezi?

– A, da, înţeleg. Sandy îi mulţumea lui Dumnezeu că nu ajunsese să facă dragoste cu Libby. Cum s-ar fi simţit el acum? Richard ar fi un prost dacă ar lăsa să-i scape aşa o femeie. Şi dacă era un bărbat care avea nevoie de ea, acela, cu siguranţă, era Richard. Acum se ocupa ca cei doi să fie din nou împreună. În acest timp a luat o hotărâre clară. Va divorţa de Elspeth. Nu avea nici un drept să-l critice pe Richard că nu pune mai repede lucrurile la punct, când lui i-au trebuit mai mult de cincisprezece ani ca să accepte faptul că

Elspeth i-a fost mereu infidelă. Înainte de a privi lucrurile aşa cum erau, s-a grăbit să-i ruineze cariera lui Adam. Unul din multele sale regrete.

Adam vorbea despre Richard.

– În prezent îl sperie ideea de a face planuri, mai ales în privința familiei.

– Dar care-i relația lui cu Victoria?

– A, nu-i nimic. Doar un flirt.

– A deranjat-o mult pe Libby.

– O, Dumnezeule, cum a aflat?

– L-a văzut cum o privea.

– O, Doamne, *femeile.*

– Da, aşa este. Dar adevărul este că nu s-a înşelat.

Judecaseră corect situația. În după-amiaza următoare, Victoria a vrut să-l ducă pe Richard la peluză, dar acesta a refuzat, spunând că vrea să meargă la castelul Halford.

– Dar nu este timpul potrivit pentru a merge acolo. Vine fluxul. Nu vom putea sta, chiar dacă ajungem acolo.

– Ia ceaiul cu tine, zise Richard. Era hotărât să meargă acolo. Catherine era la cumpărături, aşa că Victoria fu cea care luă ceva de mâncare pentru drum. În acea grabă, nu avu timp să-şi aranjeze părul, cu atât mai puțin să se schimbe, aşa cum făcea de obicei.

Aranjă în aşa fel încât să scape mai repede de ea. Se săturase să fie însoţit peste tot. Nu era un tip solitar, dar de când suferise accidentul nu stătuse mai mult de o jumătate de oră singur. Voia să se gândească în linişte la ce-i spusese Sandy. Va accepta acel post?

– Să te întorci înainte să vină fluxul. Du-te şi vizitează-ţi familia. Lasă-mi ceva de mâncare, mă voi descurca singur.

– Da, dar...

– Poţi să-mi faci semn cu mâna de pe mal, spuse el, ca şi cum vorbea unui copil neascultător.

– Dar...

– Pentru numele lui Dumnezeu, voi fi în siguranţă! strigă el înfuriat. Nu sunt invalid. Sunt capabil să-mi petrec după-amiaza singur.

– Bine, dacă asta vrei, spuse ea ofensată. Plecă supărată.

Când ajunse acasă se schimbă în rochia pe care o cumpărase cu o zi înainte, în Halchester. Ar fi vrut s-o vadă şi Richard cu această rochie, dar nu-i dăduse timp să se schimbe.

Oftă, îi lăsă un bilet Catherinei spunându-i acesteia că Richard este la castel şi că-l va lua ea când se va întoarce de la părinţii săi. Se gândea că ai ei vor fi bucuroşi s-o vadă. Totuşi nu se simţea deloc bine că-l lăsase pe Richard

singur. Mai ales că toată lumea o avertizase că nu este bine să-l lase singur mai mult de câteva minute.

Adam veni să bea un ceai şi văzu biletul Victoriei pe masă.

Începu să înjure de furie, luă binoclul şi aşa cum se aştepta, văzu că scaunul cu rotile era gol.

CAPITOLUL VIII

PORTUL DE LA MARE

Richard era bucuros că rămăsese singur un timp. Acum va putea să se gândească la viitor fără să fie deranjat de nimeni. Se plimbă cu căruciorul prin împrejurimile castelului, cercetând totul cu multă curiozitate. A descoperit chiar și vechile scări care duceau în vârful turnului. Dar nu avea nici o șansă să ajungă acolo.

Acest lucru îl deranjă foarte mult. Cum ar putea să ajungă pe stâncile de mai sus? Dacă ar fi venit Adam și ar fi avut o frânghie... Oare brațele lui erau suficient de puternice pentru a se folosi de ele? Era riscant ceea ce își dorea el să facă. Dar ce avea de pierdut? În acel moment își dădu seama că e singur. Ar fi cel mai potrivit moment pentru a se sinucide. Toți avuseseră grijă să nu rămână singur. Dacă ar putea să ajungă sus în castel, acesta ar însemna

sfârşitul pentru el. Ar pune capăt eforturilor de a se lupta cu propria depresie, cu propria suferință. În aceste condiții se gândea că nu va trăi mai mult de douăzeci de ani de acum încolo. Ani în care va continua să decadă, ani în care se va lupta zilnic într-o bătălie pe care n-o va câştiga niciodată.

Acum ar putea să se sfârșească totul. Chiar acum. Toți ar crede că a murit în urma unui accident.

Dar toți ar învinovăţi-o pe Victoria, cu toate că el a fost cel care a obligat-o să-l lase singur. Dar ea și-a neglijat datoria. Adam n-ar ierta-o niciodată. Dar ce ar conta așa mult pentru Victoria? Probabil că va fi supărată, după care și-ar alege un alt drum în viață și ar uita de el. În fond, așa este Victoria.

Dar Libby? Ea n-ar putea să treacă de o asemenea suferință. Sărmana Libby! Oricum, i-ar fi mai bine dacă ar scăpa de el. Ar fi eliberată de o povară pe care trebuie s-o poarte douăzeci de ani de acum încolo. Cu siguranță că el va deveni din ce în ce mai greu de suportat. Singura lui carieră ar fi aceea de administrator şi n-ar face altceva decât să-și umple zilele cu o activitate lipsită de interes și ar câștiga salariul lunar cu care să-şi întrețină soția și copiii.

O astfel de perspectivă îl deprima mai mult decât infirmitatea sa. Dacă ar fi fost capabil să-şi continue cariera de chirurg, i-ar fi fost mai uşor să îndure suferinţa. Pierduse tot ce a iubit în viaţă. Dar administrator... Mereu considerase această ocupaţie un mod de a face să-ţi treacă timpul. O grămadă de liste cu date şi ore la care internezi şi externezi pacienţi. Erau lucruri minore. Ceea ce conta era consultarea unui pacient, pregătirea lui pentru operaţie, operaţia în sine, urmată de perioada de recuperare şi apoi întoarcerea la viaţa normală. Mereu aşteptase momentul de după operaţii, când oameni veniţi fără nici o speranţă plecau sănătoşi în urma tratamentului aplicat de el. Dar acum nimeni nu putea să facă acelaşi lucru pentru el.

Perspectiva de a-şi petrece timpul ca administrator era foarte sumbră. Sfârşitul unor zile atât de plictisitoare ar fi un dar ceresc pentru el. N-ar mai fi nevoit să lupte împotriva inevitabilului.

Odihna după trudă, linişte după furtună,
Pace după război, moarte după viaţă.

Acesta era cel mai uşor mod de a pune capăt suferinţei. Chiar şi pentru Libby. Cu siguranţă va fi tristă şi singură.

Dar frumoasa Libby,.. chiar cu trei copii, va găsi un bărbat care s-o ia de soţie.

De fapt, era extrem de gelos. Cu atât mai mult cu cât să-şi dea seama că bărbatul care i-ar lua locul ar fi Sandy. Cu siguranţă acesta ar divorţa de incorigibila Elspeth şi s-ar căsători cu Libby. Ar fi un bun tată pentru copiii lui şi un soţ bun pentru Libby. Văzuse cum o privea Sandy pe Libby. Ar fi vrut să-i strige: „Nu te mai uita aşa la soţia mea. Nu-mi place!" Era ridicol. Mai ales că n-a făcut nimic în privinţa asta, doar s-a purtat urât cu Libby.

Nici unul din aceste gânduri nu-l mulţumea. Începu să se plimbe în jurul castelului. Îi părea rău că nu-şi luase un binoclu. Ar fi avut ce vedea. Dacă ar fi putut măcar să ajungă la zidul înalt al castelului, de acolo ar putea vedea marea. Se gândea că este un fraier dacă nu încearcă să scape de căruciorul acela bleştemat.

Dar cum putea să se mişte din acel scaun? Când făcea acest lucru din maşină sau din pat avea mereu un punct de sprijin. Dacă s-ar putea sprijini de o stâncă. Se duse spre un colţ al clădirii şi văzu un inel de fier înfipt în zid. Dacă s-a sprijini de acel inel, ar putea părăsi scaunul. Se sprijini de acesta şi se ridică cu cealaltă mână. Pentru moment se descurcă.

Dar corpul nu-i ascultă comenzile. Încercă să-şi regăsească echilibrul. Trebuia să reuşească. Va încerca de câte ori va fi nevoie. Se ţinea încă de acel inel de fier. Începu să se mişte din nou, dar nu destul de bine. După vreo zece încercări atinse aproape perfecţiunea. Scăpă de scaunul cu rotile şi ajunse în faţa intrării în castel. Era liber pentru prima dată.

Apoi îşi aminti că lăsase ceaiul în cărucior şi mai erau şase ore până când Victoria venea să-l ia. Acum era imobilizat pe o stâncă şi trebuia să stea până când apărea cineva.

Dar nu-i păsă prea mult de asta. Se uită în jos şi privi marea. Simţea vântul sărat în faţă şi simţi că trăieşte din nou. Auzi paşi. Venea cineva. Era Adam, roşu la faţă, respirând greu. Richard îl privi mirat.

– De ce ai venit? De ce atâta grabă?

Faţa lui Adam se lumină. Îi fusese teamă, dar acum era fericit că-l găsise viu şi nevătămat. Pe jumătate înfuriat, Richard se uită la Adam, care uşurat se aşeză lângă el.

– Cum ai ajuns aici?

Richard se uită la inelul de fier înfipt în zid.

– A, da, înţeleg. N-a fost prea uşor.

– Dacă exersezi reuşeşti.

– A, ai exersat înainte.

– Mda.

– Şi ce-i cu căruciorul tocmai acolo?

– Un moment de entuziasm. L-am împins încolo şi după aceea mi-am dat seama că a rămas ceaiul în el. Dacă ai putea să mi-l aduci...

– Ceaiul?

– Da. Victoria a luat un termos şi câteva sandvişuri.

– E perfect. Pentru ceai venisem acasă. S-a dus să-l ia şi s-a întors pe stâncă. L-au împărţit amical.

– M-ai speriat.

– Mi-am dat seama.

– La naiba, începi să semeni tot mai mult cu tatăl tău.

– Doar îmi este tată. Deci te-am speriat?

– Păi cum ar fi să vii acasă şi uitându-te cu binoclul să vezi căruciorul gol în mijlocul curţii castelului?

– Păi dacă scaunul cu rotile era în mijloc, e clar că nu m-aş fi putut arunca din el. Dar n-am stat să mă gândesc prea mult. Oricum... nu era cazul să intri în panică.

– Da, dar m-am gândit că cine ştie ce s-a întâmplat.

– Da, ai dreptate. Eu am trimis-o pe Vicky, am vrut să rămân singur.

– Dar nu avea voie să te lase singur.

– Ei, nu este pregătită la Spitalul Central.

– În momente de criză nu trebuie să cedeze.

– Dar acesta nu era un moment de criză. Poate doar în imaginația ta. E mai bine să-ți vezi de treaba ta și să mă lași pe mine să-mi rezolv problemele, îi sugeră Richard. Dar, oricum, este bine că ai venit să bei un ceai cu mine. Am să-ți arăt cum mă mut în scaun din acest loc. Dacă vei aduce scaunul aici, și ar fi bine să nu te mai porți ca o doică cu mine. Îmi place aici. Am să vin mai des și va trebui să te obișnuiești cu această idee.

– Am înțeles.

Richard începu să vorbească despre cum ar putea să se cațere pe stânci cu ajutorul unei frânghii în timp ce în mintea lui Adam încolțea o altă idee. El tocmai rezolvase o problemă prin telefon. Venise acasă foarte mulțumit.

Două zile mai târziu, adică ziua dinaintea sosirii lui Libby împreună cu copiii, Adam se stăpânea cu greu să nu-și dezvăluie surpriza.

La prânz merse în camera sa și luă binoclul.

– Vino pe terasă, Richard. Vei vedea ceva interesant. Îi dădu binoclul. Recunoști locul?

Richard aruncă o privire, iar la chei o văzu pe *Nocturne*.

– Parcă spusesem s-o vindeţi.

– Nu este necesar s-o vindem. Vei primi compensaţii de la Căile Ferate Britanice. Nu e cazul să fii econom. Aşa că în după-amiaza asta vom naviga, băiete.

– Nu pot.

– Vom vedea.

Richard nu spuse nimic. Se uita la *Nocturne* fără să schiţeze vreun gest.

Tom era la cârma navei şi veni să-i salute.

– Va trebui să-l ducem pe domnul Collingham la bord şi apoi să pornim în larg.

– Da, domnule, zise Tom. Cu siguranţă ne vom descurca.

– Ai adus scaunul de siguranţă? întrebă Adam.

– Da, domnule, este aici.

– În regulă. Tu va trebui să stai la bord pentru a-l prelua, iar eu rămân pe chei. Cred că s-ar putea descurca singur, dar e mai bine să fim prudenţi. Reuşiră să-l transporte pe Richard pe navă.

– Cu sigurantă mă voi îneca.

– Dar ştii să înoţi, spuse Adam. Ştia că de fapt Richard nu era îngrijorat. Nimic nu l-ar fi oprit să încerce o croazieră.

– În regulă. Atunci, să pornim,

– La drum, spuse Adam. Richard era așezat între Tom și Adam. Richard ținea cârma cu o singură mână. Adam verifică parâmele și începu să se uite pe harta traseului pe care și-l propuseseră pentru această croazieră. Apoi dispăru în cabină, căută prin dulapuri și găsi niște hamuri.

– Tu ai să porți astea, spuse el.

– Astea sunt pentru momentele în care te afli pe Atlantic nu pentru o apă atât de liniștită.

– Trebuie să le porți acum. Încearcă să înțelegi că trebuie să folosești aceste hamuri.

– Bine, spuse Richard. Am să le port.

Adam îi fixă hamurile. Richard porni motorul.

– Gata de drum?

– Da. Înainte?

– Da, domnule.

– Atunci, să-i dăm drumul.

– Mă descurc mai bine decât mă așteptam, zise Richard.

– Am să-ți arăt harta ca să vezi pe unde vreau să mergem. Aici este peluza în dreptul căreia locuiește Victoria.

În zece minute părăsiră estuarul și navigau spre nord. Au mers așa timp de două ore, Richard fiind la cârmă. Era foarte tăcut, poate și pentru faptul că avea de făcut două lucruri

în același timp: să manevreze nava și să-și mențină echilibrul... dar avea o strălucire în ochi pe care nu o mai avusese dinainte de accident.

Când au ajuns la mal, Tom și Adam l-au ajutat pe Richard să coboare. Tom refuză orice bacșiș din partea lui Richard.

– A fost o plăcere să navighez cu dumneavoastră pentru prima dată de la accident. Mă bucur că m-ați luat pe mine.

– Nu ți-am zis eu să vii.

– Oricum, a fost o plimbare pe cinste, domnule. Mă bucur că sunteți în formă dar nu pot să accept bani de la dumneavoastră, domnule.

Richard și Adam erau acum sătui de soare și vânt. Le era foame. Se hotărâră să nu se mai schimbe pentru masă. Richard era așa de relaxat încât se gândi să deschidă o sticlă de vin pentru a sărbători evenimentul, dar se răzgândi. Nu voia să facă prea mult caz, așa că băură bere. Se înfruptară cu poftă din mâncarea gătită de Catherine. Nu vorbiră prea mult deoarece erau prea preocupați să mănânce, spre amuzamentul Catherinei care asculta ce-i povestea Victoria, despre un material superb pe care-l văzuse la Halchester în acea după-amiază, din care ar fi vrut să-și facă un costum de baie.

– Am văzut și peluza când am trecut cu vasul, menționă Adam.

– O, ce păcat că n-ați putut să vedeți farurile! Catherine interveni pentru a salva situația.

– Vorbește-mi despre acele felinare pe care le-ai cumpărat din Londra... unde spuneai că le-ai găsit?

Victoria începu să vorbească foarte afectat de expediția ei în Knightsbridge și Sloane Square, despre petrecerea de la ea de acasă, despre mâncărurile pregătite. Catherine asculta liniștită, în timp ce Richard și Adam discutau despre plimbarea făcută.

În acea noapte, Richard se duse la culcare fericit.

Adam și Catherine discutară până mai târziu în dormitor.

– S-a descurcat de minune. A ținut perfect cârma navei. Așa că nu s-au terminat zilele sale de navigat. Cred că i-ar prinde mai bine o slujbă în această zonă decât în Londra. Nimic nu-l va satisface precum chirurgia, dar măcar aici își va putea petrece timpul liber navigând.

– A fost alt om astă-seară. Așa cum era odinioară..

– Încă o noutate ar fi că Victoria nu va mai dormi aici. Se va duce la ea acasă. Asta îi va plăcea lui Richard, se va simți independent.

– Mâine vor sosi Libby şi copiii. Va fi şi o petrecere. Cu siguranţă că Victoria va avea o toaletă cu care să ne uimească. Avusese dreptate. A doua zi, Victoria apăru cu o rochie verde din voal. Părul ei blond strălucea. Purta o pălărie verde. Era fermecătoare. Catherine nu se putu abţine să n-o admire. Şi aceste eforturi erau numai pentru Richard. O ultimă încercare de a-l cuceri înainte de sosirea lui Libby.

– Eşti minunată, Vicky. O să-i uimeşti pe toţi. Eu trebuie s-o aştept pe Libby. Tu poţi să pleci înainte. Va trebui să-l ajuţi pe tatăl meu la pregătiri. Unul din noi trebuie să ne reprezinte.

Victoria acceptă ideea şi plecă. Catherine văzu că Richard de asemenea plecase mai devreme pentru a-l ajuta pe tatăl ei. Ea se închise în camera lui Adam şi telefonă. Îi spuse cele întâmplate.

– Nu intra în panică. Îl voi suna pe tatăl tău. Va face în aşa fel încât Richard să nu apară în preajma Victoriei când vine Libby.

– Sper că nu şi-a dorit aşa de mult să fie cu Victoria încât să uite de Libby şi de copii.

– Prostii. Probabil că n-a vrut să-l vadă copiii pentru prima dată în cărucior. Nu cred că este mai mult decât atât. Nu te îngrijora.

Adam închise telefonul şi formă numărul casei Halford pentru a vorbi cu socrul lui.

– A, da, sunt aici, spuse domnul Halford. Vicky este foarte elegantă.

– Desparte-i!

– Dacă asta vrei, băiete, spuse socrul său calm.

– Libby şi Catherine vor ajunge acolo în aproximativ o jumătate de oră. Ar fi păcat ca Libby să-l vadă iar alături de Victoria.

– Am înţeles. Am să-l abordez în legătură cu slujba aceea.

*

* *

– O să mergem cam înghesuiţi. Dar ne descurcăm dacă-l ţii tu în braţe pe Gavin, spuse Catherine.

– Da, e perfect, spuse Libby. Era frumoasă în acea după-amiază. Înaltă, cu părul negru şi strălucitor prins în coc, pielea fină şi bronzată de soare. Copiii erau curaţi ca nişte îngeraşi.

– Şi vor fi şi căpşuni? întrebă Andrew pentru a zecea oară.

– Tata va fi acolo, spuse Heather.

– Ştiu. Dar vor fi şi căpşuni?

– N-ar trebui să te gândeşti numai la mâncare, când tati... spuse Heather.

– Vor fi şi căpşuni, spuse Catherine. Şi îngheţată.

Râseră cu toţii fericiţi. Libby se întreba de ce n-o întâmpinase Richard şi unde se afla Victoria. Nu avea curajul s-o întrebe pe Catherine.

– Vom merge să-l căutăm pe tatăl meu, spuse Catherine. Grădinile de aici erau încântătoare. Toate soiurile de flori răspândeau un parfum ameţitor.

– Vreau căpşuni şi îngheţată, începu Andrew.

– Da, dragul meu, imediat.

– Îngheţată, îngheţată, începul şi Gavin.

– Îi iau de aici, Libby, zise Julie. Tu caută-l pe Richard. Nu-i mai bine aşa?

– Da, spuse Catherine, ar fi o idee bună.

– Eu nu vreau căpşuni, vreau să-l văd pe tati, spuse Heather.

– Atunci vii cu mine şi-i laşi pe băieţi să meargă cu Julie.

– Trebuie să fie nişte şampanie, pe aici, spuse Catherine.

– Aveţi o sticlă cu şampanie special pentru dumneavoastră, doamnă Trowbridge, iar tatăl dumneavoastră vă aşteaptă în grădină.

– O, mulţumesc, Alec. Minunat. Vino Libby şi serveşte-te, apoi mergem la tata. Se întoarse să deschidă şampania.

– Să te ajut? o întrebă Alec. Era un bun prieten de-al ei din copilărie.

– Da, Alec, chiar te rog. Heather se ascunse după Alec.

– De ce pocnește așa de tare dopul?

– Păi, este acidul care...

– Acidul?

– Ca la suc, îi explică Alec. Uite, îți dau și ție să guști.

– Nu pot să gust din șampanie?

– Va trebui s-o întrebi pe mama.

– Mami, pot să beau și eu șampanie?

– Poți să guști de la mine dacă vrei. Ai grijă.

– Nu cred că-ți vine pe nas, pur și simplu cred că-i o băutură prostească.

– Bine.

– Îmi dai puțin suc?

– E mai bun, spuse ea după ce luă o gură de suc.

– Acum vom merge să-l căutăm pe tati, spuse Libby. Se duseră în grădină. Libby încercă să-l zărească pe Richard când deodată Heather începu să strige:

– Tati, tati! și i se aruncă în brațe.

Heather părea să nu fi observat că tatăl său era în scaun cu rotile. Îl regăsise și asta era tot ce conta pentru ea. Se așeză pe genunchii lui și îi spuse că nu-i place șampania.

– Chiar așa? întrebă el, uitându-se involuntar la Libby.

– Așa zice și mami.

– Sunt de acord cu ea.

Răspunsul lui Heather fu un fel de mârâit, așa cum făcea bunicul ei. Richard rămase uimit de felul în care ea își imitase bunicul și se uită la Libby. Brusc s-au simțit de parcă nu fuseseră deloc despărțiți. Erau din nou împreună.

Julie apăru cu ceilalți doi copii.

– Au mâncat căpșuni. Eu am venit să te văd mai întâi, spuse Heather.

– Am crezut că ai băut șampanie.

– A, da.

– Dă-te jos acum, vreau să vorbesc și cu Andrew.

– Am mâncat căpșuni și înghețată.

Richard îl așeză pe genunchi.

– Bine ai făcut.

Gavin începu să plângă.

– Mă tem că se simte neglijat, spuse Libby.

– E mic, zise Heather.

– Când erai mică obișnuiam să te ducem în cărucior.

– Ca ăsta?

– Da. Ca ăsta. Iar noi zugrăveam camerele. Îți amintești, Lib?

Cum ar putea să uite acele zile? Vor mai avea oare o casă care să însemne la fel de mult ca cea din Camden Town?

– Bunicul spune că trebuie să vindem casa.

– Heather...

– Bunicul are dreptate, zise Richard. Va trebui să căutăm alta.

– De ce?

– Pentru că eu nu pot urca scările în cărucior.

Heather părea că observă acest lucru pentru prima dată.

– De ce nu poți să te dai jos din el?

– Pentru că nu-mi mai pot folosi picioarele.

– A, da. Nu pot să te vindece cei de la spital?

– Nu. Au încercat, dar nu s-a putut face nimic.

– Eu mă gândeam că pot face orice. Se uită atentă la genunchiul lui și Richard își dădu seama că-l analiza de parcă ar fi căutat o metodă prin care să-l facă să meargă din nou.

Gavin, care tăcuse în timp ce ei discutau, începu din nou să plângă.

– Dă-te jos, Andrew, și lasă-l și pe Gavin să stea pe genunchii mei, spuse Richard grăbit. Îl apucă cu o mână și-l așeză pe genunchi, în timp ce copilul își băgă degetul în gură, mulțumit că era și el băgat în seamă.

Catherine și Julie reușiră să-i convingă pe ceilalți doi copii să meargă cu ele pe terasă.

Libby și Richard rămaseră singuri. El îi făcu semn cu mâna.

– Vino mai aproape. M-au înconjurat de tot copiii, iar de tine nici nu m-am apropiat.

Libby își lipi obrazul de al lui și deodată se întrebă de ce se supărase așa de tare în legătură cu casa. Richard păru că-i citește gândurile.

– Te deranjează mult că va trebui să vindem casa?

– Nu, în nici un caz.

– Mie așa mi s-a părut. Așteptam să-ți spun asta. Oricum, mi s-a oferit o slujbă, de fapt două.

– Două slujbe? Ce anume?

– Una din ele ar fi să ocup postul de administrator al spitalului, cu perspectiva ocupării funcției de manager al Spitalului Central, atunci când se va pensiona Havering. Se încruntă puțin, iar Libby nu mai întrebă ce părere are.

– Și cealaltă ofertă?

– A, da. Cealaltă. Nu este ceva sigur. E mai riscant. Nu știu, ar fi niște posibilități.

Domnul Halford îi oferise postul de director al Serviciului de Sănătate al Studenților, în cadrul nou înființatei universități din Halchester.

– Ar însemna să pornesc eu totul. S-ar începe mai întâi cu universitatea și după aceea ar urma să ne extindem.

Faptul de a porni de la zero îl atrăgea foarte mult pe Richard.

– Dar mă tem că nu sunt posibilități așa de mari de afirmare cum ai avea la Spitalul Central, spuse domnul Halford.

– Da, înțeleg.

– Trebuie să te gândești bine înainte de a lua o hotărâre. Am înțeles că ți-ar fi mai bine dacă ai începe să lucrezi într-un loc mai liniștit, ai putea chiar să cauți o locuință prin împrejurimile Halchester-ului.

– Ai dreptate. Acest plan îi confirmă dorința de a rămâne aici. Trebuia ca cineva capabil să preia postul de director și acela era el.

– Dacă vrei această slujbă, este a ta.

Tot ce trebuia să spună era un simplu da.

– Ce părere ai? întrebase domnul Halford.

– Îmi place ideea. Mă atrage mai mult decât slujba de la Central. Problema este că nu știu dacă mă voi descurca.

– N-o să fie nici o problemă. Studenții vor fi cei care vor veni la tine, nu tu la ei. Vom face toate aranjamentele necesare la tine în birou, pentru a-ți fi mai simplu să te miști.

– Mi se pare că Adam a avut o mare contribuţie la acest plan.

– Da, i-am spus asta ginerelui meu şi a fost de acord.

– Vă sunt foarte recunoscător. Era încântat să accepte această slujbă. Nu se compara cu ce făcuse înainte de accident, dar era mai interesantă decât cea de administrator.

– Te las să te gândeşti o zi sau două, după care îmi dai răspunsul, îi sugeră Halford. Dacă te hotărăşti să rămâi, vom mai avea ceva de discutat. Cu siguranţă avea legătură cu castelul Halford şi cu reamenajarea lui.

Venise acum împreună cu decanul universităţii.

– Vino să-ţi prezint acest cuplu. Richard Collingham şi soţia sa. Este un tânăr chirurg care a suferit un accident la Euston. Nu mai poate practica chirurgia. Cum ţi-am spus, sper că va accepta postul de director al Serviciului de Sănătate al Studenţilor.

– Pare o idee excelentă.

– Da, e adevărat. Este un foarte bun prieten al ginerelui meu... să la el acum. Cred că ar fi bine dacă am reuşi să-l convingem să accepte.

– Cu alte cuvinte, vrei să-l ademeneşti?

– Cam aşa ceva.

– Aceea este soţia lui? Ce femeie frumoasă! Ar fi o bună achiziţie pentru recepţiile pe care le dăm.

– Poate că ar fi mai nimerit s-o ademeneşti pe ea.

– Ar fi o plăcere pentru mine, spuse decanul, care era un bărbat abil şi deosebit de manierat. Aşa că trecu la acţiune.

Domnul Halford invită tot grupul de musafiri la masă. Libby îi şopti încet Catherinei:

– Crezi că ar fi nepoliticos din partea mea dacă m-aş furişa pentru a-i da o mână de ajutor Juliei?

– Nu-i nevoie, spuse Catherine convingător. O poate ajuta Victoria. Este foarte capabilă.

Cu două zile în urmă, Libby nu şi-ar fi închipuit că va fi în stare să-şi lase copiii în grija Victoriei, iar ea să se ducă liniştită la cină cu Richard.

– Slavă Domnului, acum că eşti aici, Victoria se va duce la ea acasă. Va veni numai pentru exerciţiile de fizioterapie. El zice că se descurcă şi fără ea. Adevărul este că s-a săturat să tot fie păzit de cineva.

– Aşa a fost mereu, independent. De-asta nici nu ştiu cum ne vom descurca.

– Adam psune că va accepta ajutorul tău, numai s-o faci ca pe un lucru obişnuit.

– Heather! exclamă Libby.

– Poftim? Catherine se uită în jur, dar nici urmă de vreun copil.

– Cum face Heather. Se poartă la fel ca toți membrii familiei Collingham. Va trebui să iau lecții de la ea.

Victoria acceptă cu ușurință dorința lui Libby de a merge cu copiii la Catherine acasă pentru a-i culca. Făcu întocmai ce-i spusese, apoi se duse la ea acasă și se băgă în pat. Întrevăzu un viitor sumbru. Îl iubea pe Richard, dar era ceva trecător. Contribuția ei la refacerea lui se sfârșise. Ea nu mai însemna nimic, acum, când apăruse Libby. Relația lor fusese un joc de care Richard obosise.

Aici avea dreptate. Richard o găsea atrăgătoare, dar așa cum spusese Adam, nu era nimic serios între ei. Richard o avea pe Libby și nu avea nevoie de mai mult. Dar după accident simțise nevoia să se asigure că mai poate simți ceva pentru o femeie, și când avusese această reacție față de Victoria, se liniștise.

Victoria știa asta. Știuse de la început. N-a fost decât o etapă a refacerii lui pe plan psihic. Dar totul însemnase mult pentru ea, pusese suflet și se întreba cum va trece peste această perioadă. Va trebui să rămână la fel de amabilă

și fermecătoare, în timp ce el se va întoarce la Libby.

Va renunța la slujbă. Va pleca în Vietnam. Era nevoie de asistente acolo.

Stătea întinsă și aprofunda această idee. Dar își dădu seama că nu va trece mult și Richard va avea din nou nevoie de ea. Nu va trebui decât să accepte, pentru moment, locul secund.

Zâmbi. Așa cum observase Catherine, Victoria nu era deloc acea pisicuță nevinovată, cum lăsa ea să se vadă.

În timp ce ea își făcea aceste planuri, familiile Collingham și Trowbridge se întoarseră acasă. Chiar și Julie se dusese la culcare. Totul era în perfectă ordine. Victoria fusese eficientă, ca de obicei. Libby și Catherine nu mai avură nimic de făcut. Libby verifică o dată copiii. Dormeau. Adam îi spuse că-l va așeza pe Richard în pat, iar acest lucru o făcu pe Libby să înțeleagă ce prefera soțul ei. După câteva momente petrecute în cameră, Libby se hotărî că era timpul să aplice câteva lecții luate de la Heather. Se duse în camera lui Richard.

El stătea întins în pat, cu privirea în tavan.

– Tu erai? Ce zici, să accept slujba?

– Slujba oferită aici?

– Da.
– O vrei, nu-i aşa?
– Mai mult decât pe cealaltă.
– Atunci accept-o, dragul meu. Pare mai complexă decât cea de la Spitalul Central.
– Da, aşa este. Atunci voi accepta. Tăcu un moment şi zise: Adam a adus *Nocturne* aici. Am navigat puţin.
– Şi cum a fost? încercă Libby să pară cât mai degajată.
El se uită atent la ea.
– Vorbeşti ca Heather. A fost extraordinar.
– Deci dacă rămâi aici, ai putea naviga împreună cu Adam.
– Adam va fi ocupat mai tot timpul. Tu vei fi cea care mă va însoţi.
– Iar Heather va învăţa.
– Da, cred că se va descurca de minune. Va trebui să facă faţă.
– Sărmanul copil, este un ghemotoc de fată şi avem atâtea pretenţii de la ea. Şi unde mai pui că este cea mai mare dintre copii.
Libby stătea pe marginea patului. Tăcură câteva momente. Libby se uită la Richard. Erau, în sfârşit, singuri. Îl mângâie uşor pe frunte. Privirile li se întâlniră.
– Am să vin în pat lângă tine, zise ea dându-şi rochia jos.

El se uită la ea, apoi își pironi ochii în tavan.

Libby simți o durere adâncă în inimă. El nu o dorea.

– Nu va fi de nici un folos, comentă el și închise ochii.

Libby se uită la el cu disperare. Nu știa ce să facă. Se gândi la Heather, dar nu găsi nici un răspuns. Se uită la el cu dragoste și deodată începu să-l înțeleagă așa cum făcuse mereu în trecut. Nu se punea problema că n-o dorea, ci pur și simplu îi era teamă.

– Dragul meu, vreau să te țin în brațe. Am fost atât de singură în tot acest timp.

Trupul lui îi răspunse cu aceeași căldură de altădată. Deschise ochii. Privirea lui era plină de dragoste și de mulțumire.

– SFÂRȘIT –

Când s-a anunțat că a avut loc un grav accident pe o linie de cale ferată, Richard Collingham a fost primul care a răspuns la apel. În mijlocul acelui calvar, el a încercat să salveze cât mai multe vieți, dar soarta a vrut ca el să cadă victimă unui accident în timp ce salva viața unui rănit.

Grav bolnav, conștient că nu va mai putea să practice chirurgia, dorința de a-și continua viața va depinde de cele două femei din viața sa... Libby, care l-a iubit mereu, și Victoria, frumoasa asistentă care l-a îngrijit pe toată perioada tratamentului...

THE BEST

ISBN 973-9405-15-0

Pret: 9000 lei

271

Elizabeth Harrison